PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

2007. gada 11. jūlijā *

Lieta T-351/03

Schneider Electric SA , Rueja-Malmesona [*Rueil-Malmeison*] (Francija), ko pārstāv A. Vinklers [*A. Winckler*] un M. Pitī [*M. Pittie*], *avocats*,

prasītājs,

ko atbalsta

Francijas Republika, ko pārstāv Ž. de Bergess [*G. de Bergues*], pārstāvis,

persona, kas iestājusies lietā,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja P. Olivers [*P. Oliver*], E. Žipinī Furnjē [*É. Gippini Fournier*] un K. Ingena-Hauza [*C. Ingen-Housz*], pēc tam P. Olivers, O. Beinē [*O. Beyne*] un R. Liāls [*R. Lyal*], visbeidzot — P. Olivers, R. Liāls un F. Arbo [*F. Arbault*], pārstāvji,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — franču.

ko atbalsta

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv V. D. Plesings [*W.-D. Plessing*] un M. Lumma [*M. Lumma*], pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību atlīdzināt zaudējumus, ko prasītājs varbūtēji cietis nelikumību dēļ, kas ir pieļautas koncentrācijas starp *Schneider Electric SA* un *Legrand SA* saderīguma ar kopējo tirgu kontroles procedūras ietvaros.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: tiesneši I. Legāls [*H. Legal*], I. Višņevska-Bjalecka [*I. Wiszniewska-Białecka*], V. Vadapals [*V. Vadapalas*], E. Moavero Milanezi [*E. Moavero Milanesi*] un N. Vāls [*N. Wahl*],

sekretāre K. Poheca [*K. Pocheć*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2007. gada 25. aprīlī,

II - 2252

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Redakcijā, kas piemērojama šim strīdam, Padomes 1989. gada 21. decembra Regulas (EEK) Nr. 4064/89 par uzņēmumu koncentrācijas kontroli ((OV L 395, 1. lpp.), kurā izdarīti labojumi (OV 1990, L 257, 13. lpp.) un kas grozīta ar Padomes 1997. gada 30. jūnija Regulu (EK) Nr. 1310/97 (OV L 180, 1. lpp., turpmāk tekstā — "Regula")), 2. panta 3. punktā ir noteikts, ka paziņota koncentrācija, kas rada vai nostiprina dominējošo stāvokli, kura rezultātā kopējā tirgū vai ievērojamā tā daļā tiktu būtiski traucēta efektīva konkurence, ir atzīstama par nesaderīgu ar kopējo tirgu.

2 Regulas 3. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir noteikts, ka koncentrācija uzskatāma par izveidojušos, ja kāda sabiedrība iegūst tiešu vai netiešu kontroli pār citu uzņēmumu, cita starpā ar vērtspapīru vai aktīvu pirkšanu.

3 Regulas 6. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir precizēts, ka Komisija atzīst par saderīgu ar kopējo tirgu koncentrāciju, kas tai ir paziņota saskaņā ar Regulu un kas, atbilstot šīs Regulas darbības jomai, nerada nopietnas šaubas attiecībā uz tās saderību.

4 Pretējā gadījumā Komisija saskaņā ar 6. panta 1. punkta c) apakšpunktu nolemj uzsākt detalizētu kontroles procedūru (tā sauktais lēmums par "II stadijas uzsākšanu").

5 10. panta 1. punktā ir precizēts, ka šie lēmumi ir jāpieņem ne vēlāk kā viena mēneša laikā, kas sākas nākamajā dienā pēc paziņošanas vai nākamajā dienā pēc pilnīgas informācijas iesniegšanas.

6 8. panta 2. un 3. punkts piešķir Komisijai tiesības kontroles II stadijā pieņemt vai nu lēmumu, kurā koncentrāciju atzīst par saderīgu ar kopējo tirgu, ja nepieciešams, pēc attiecīgo uzņēmumu veiktajām izmaiņām to paziņotajā koncentrācijas plānā, vai nu lēmumu par nesaderību.

7 10. panta 3. punktā ir precizēts, ka lēmumi, kurā koncentrācija atzīta par nesaderīgu ar kopējo tirgu, jāpieņem ne vēlāk kā četru mēnešu laikā pēc dienas, kad uzsākta II stadija.

8 Saskaņā ar 8. panta 4. punktu, ja koncentrācija, kas ir atzīta par nesaderīgu ar kopējo tirgu, ir jau realizēta, Komisija, pieņemot lēmumu saskaņā ar 3. punktu vai ar atsevišķu lēmumu, drīkst pieprasīt uzņēmumu sadalīšanu vai kādu citu piemērotu darbību, kas atjaunotu efektīvas konkurences apstākļus.

9 Saskaņā ar 10. panta 6. punktu paziņota koncentrācija tiek uzskatīta par saderīgu ar kopējo tirgu, ja Komisija nav pieņēmusi vai nu lēmumu uzsākt II stadiju ne vēlāk kā viena mēneša laikā no paziņošanas vai pēc pilnīgas informācijas saņemšanas, vai nu lēmumu, kurā tiek izlemts par koncentrācijas saderīgumu, četru mēnešu laikā pēc II stadijas uzsākšanas.

10 Saskaņā ar 10. panta 5. punktu, ja Kopienu tiesa atceļ Komisijas lēmumu, termiņi, kas noteikti Regulā, sākas no jauna no sprieduma pasludināšanas dienas.

11 7. panta 1. punktā ir precizēts, ka koncentrācija nevar tikt uzsākta ne pirms paziņojuma par to, ne pirmo trīs nedēļu laikā pēc paziņojuma.

12 7. panta 3. punktā ir precizēts, ka šī panta 1. punkts nekavē publiska konkursa rīkošanu, par ko Komisijai paziņots, ar noteikumu, ka ieguvējs neizmanto balsstiesības, kas saistītas ar attiecīgajiem vērtspapīriem, vai to dara tikai, lai saglabātu šo investīciju pilnu vērtību un pamatojoties uz Komisijas piešķirto atbrīvojumu, kā noteikts 4. punktā.

13 Saskaņā ar 7. panta 4. punktu pēc lūguma Komisija drīkst piešķirt atbrīvojumu no 7. panta 1.–3. punktā noteiktajiem pienākumiem, lai novērstu nopietnu kaitējumu no koncentrācijas vienam vai vairākiem attiecīgajiem uzņēmumiem. Atbrīvojumu var atļaut ar nosacījumiem un pienākumiem, lai nodrošinātu efektīvas konkurences apstākļus. Atbrīvojumu drīkst lūgt un to var piešķirt jebkurā laikā vai nu pirms paziņošanas, vai pēc darījuma.

14 Visbeidzot, Regulas 18. panta 1. punktā ir noteikts, ka pirms jebkāda lēmuma pieņemšanas, cita starpā atbilstoši 8. panta 3. punktam, Komisija dod attiecīgajiem uzņēmumiem iespēju visās procedūras stadijās, līdz konsultācijām ar Padomdevēju komiteju, izteikt savu viedokli par iebildumiem, kas pret tiem izvirzīti.

15 Šī paša panta 3. punktā ir precizēts, ka Komisija pieņem lēmumu, pamatojoties tikai uz iebildumiem, par kuriem attiecīgajiem uzņēmumiem ir bijušas tiesības iesniegt savus apsvērumus, un ka procedūras laikā tiek pilnībā ievērotas tiesības uz aizstāvību.

Prāvas priekšvēsture

16 *Schneider Electric SA* (turpmāk tekstā — "*Schneider*") un *Legrand SA* ir saskaņā ar Francijas tiesībām dibināti uzņēmumi. *Schneider Electric SA* ražo un pārdod produktus un sistēmas elektroapgādes, rūpnieciskās kontroles un automatizācijas sektorā, bet *Legrand SA* ražo un pārdod produktus un sistēmas zemsprieguma elektroiekārtu aprīkojuma sektorā.

17 Elektroapgādes produktu sektors iedalās šādos produktu tirgos:

Segments	Nosaukums	Produkti
1. segments	Vispārējās zemsprieguma iekārtas	Skapju, slēdžu, drošinātāju utt. daļas
2. segments	Elektrosadales iekārtas	Skapju, slēdžu, drošinātāju utt. daļas
3. segments	Kabeļu kanāli un balstsistēmas	Kabeļu kanāli un balstsistēmas
4. segments	Vadības kontroles paneļi	Skapju, slēdžu, drošinātāju, dažādu svirslēdžu un slēdžu utt. daļas
5.A segments	Elektroiekārtas vadības kontroles paneļu pārvaldīšanai	Ultraterminālas iekārtu sistēmas Kontroles sistēmas Drošības un aizsardzības sistēmas Aprīkojums saziņas tīklu sistēmām

5.B segments	Elektrosadales iekārtu aprīkojums	Elektrosadales skapji, montāžas kabeļu aprīkojums vadības kontroles paneļu pārvaldīšanai un elektrosadales iekārtām
5.C segments	Kabeļu montāža	grīdas kabeļu kanāli, sienas kabeļu kanāli, cauruļvadi utt.
Rūpnieciskais aprīkojums	Transformatora un elektrobarošanas aprīkojums Kontroles un signalizācijas palīgierīces.	Iekārtas, kas nodrošina rūpniecisko iekārtu apgādi ar alternatīvu vai patstāvīgu elektrostrāvu Savienojuma iekārtas, lai nodrošinātu rūpnieciskas iekārtas vadību

18 Vairumtirgotāji, kas ir reģionālie izplatītāji, no rūpniecisko ražotāju grupām iegādājas vairākas iekārtas, kuras izmanto nozares profesionāļi — elektroiekārtu inženieri un elektroiekārtu montētāji. Iekārtu montētāji uzstāda dažādas elektroapgādes iekārtu daļas.

19 *Schneider* un *Legrand* informēja Komisiju par plānu, saskaņā ar kuru *Schneider* Regulas 3. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē iegūst kontroli pār visu *Legrand* uzņēmumu, izmantojot publisku apmaiņas piedāvājumu (turpmāk tekstā — "PAP").

20 2001. gada 12. janvāra vēstulē, ar kuru apmainījās abu uzņēmumu vadītāji, bija paredzēts, ka *Legrand* valdes priekšsēdētājs personiski iesaistīsies visu Komisijai iesniedzamo risinājumu izstrādē un ka neviena no minētajām sabiedrībām nevar piedāvāt vai vienoties par jebkādām *Legrand* saistībām bez iepriekšējas *Schneider* un *Legrand* valdes priekšsēdētāju vienošanās.

21 2001. gada 15. janvārī abi uzņēmumi paziņoja savu vienošanos par paredzamo koncentrāciju (turpmāk tekstā — "koncentrācija") un *Schneider* iesniedza PAP plānu attiecībā uz *Legrand* akcijām Parīzes Finanšu tirgu padomē.

22 PAP tika atvērts no 2001. gada 1. februāra līdz 7. martam un formāli paziņots Komisijai 2001. gada 16. februārī.

23 Paziņojuma formulārā *CO* paziņojošās puses tostarp norādīja, ka attiecībā uz koncentrācijas sekām uz piedāvājumu starp attiecīgo sektoru 4. un 5. segmentu bija mazticams, ka pēc koncentrācijas varētu izveidoties konglomerāts.

24 Uzskatot, ka koncentrācija radīja nopietnas šaubas par tās saderību ar kopējo tirgu, Komisija saskaņā ar Regulas 6. panta 1. punkta c) apakšpunktu 2001. gada 30. martā uzsāka kontroles II stadiju.

25 Ar 2001. gada 6. aprīļa vēstuli Komisija, pamatojoties uz Regulas 11. panta 1. punktu, nosūtīja *Schneider* un *Legrand* pieprasījumu sniegt informāciju.

26 Šim pieprasījumam sekoja formāls lēmums, kas pieņemts saskaņā ar Regulas 11. panta 5. punktu un kas datēts ar 2001. gada 27. aprīli, un ar kuru saskaņā ar 10. panta 4. punktu tiek apturēts Komisijai uzliktais četru mēnešu termiņš, kas sākas ar II stadijas uzsākšanu, lai izlemtu par koncentrācijas saderīgumu ar kopējo tirgu.

27 Pēc tam, kad *Cour d'appel de Paris* [Parīzes Apelācijas tiesa] (Francija) noraidīja *Legrand* mazākumakcionāru prasību, apstrīdot PAP pieņemamību, *Schneider* 2001. gada 7. jūnijā iesniedza grozītā PAP noteikumus un šis grozītais PAP tika atzīts par pieņemamu, izsludināts 2001. gada 21. jūnijā un slēgts 2001. gada 25. jūlijā.

28 2001. gada 3. augustā Komisija nosūtīja *Schneider* paziņojumu par iebildumiem, kurā bija secināts, ka koncentrācijas dēļ vairākos valsts sektoriālajos tirgos ir radīts vai nostiprināts dominējošais stāvoklis.

29 2001. gada 6. augustā *Commission des Opérations de Bourse* [Vērtspapīru tirgus komisija] sniedza atzinumu par *Schneider* PAP galīgo rezultātu, kas tādējādi ieguva 98,7 % no *Legrand* akcijām.

30 Savā 2001. gada 16. augusta atbildē uz paziņojumu par iebildumiem koncentrācijas dalībnieki apstrīdēja Komisijas sniegto tirgu definīciju, kā arī tās analīzi par koncentrācijas ietekmi uz šiem tirgiem.

31 2001. gada 29. augustā notika kopīga paziņojošo uzņēmumu un Komisijas dienestu sanāksme, kuras mērķis bija definēt iespējamos koncentrācijas grozījumus, kas varētu atrisināt Komisijas norādītās konkurences problēmas.

32 Šajā sakarā *Schneider* vairākkārt Komisijai piedāvāja veikt korektīvus pasākumus.

33 Ar 2001. gada 25. septembra vēstuli, kas nosūtīta par konkurences jautājumiem atbildīgajam komisāram, *Schneider* un *Legrand* pauda izbrīnu par Komisijas negatīvo reakciju attiecībā uz to jaunākajiem ieteikumiem, lai arī tie paredzēja *Legrand* izstāšanos no elektroiekārtu aprīkojumu tirgiem visā Eiropas Ekonomikas zonā (turpmāk tekstā — "EEZ").

34 2001. gada 10. oktobrī Komisija saskaņā ar Regulas 8. panta 3. punktu pieņēma Lēmumu 2004/275/EK (Lieta COMP/M.2283 — *Schneider-Legrand*), ar ko koncentrācija tiek atzīta par nesaderīgu ar kopējo tirgu (OV 2004, L 101, 1. lpp., turpmāk tekstā — "lēmums par nesaderību").

35 Komisija lēmuma par nesaderību 782. apsvērumā uzskatīja, ka koncentrācija rada dominējošo stāvokli, kura rezultātā tiktu būtiski traucēta efektīva konkurence šādos valsts sektoriālajos tirgos:

— korpusā iekļautu slēdžu tirgū, mikroslēdžu tirgū un skapju, kas domāti elektrosadales iekārtām elektrības apgādei Itālijā, tirgū;

— mikroslēdžu tirgū, dažādu svirslēdžu un kastu, kas domāti elektrības apgādes vadības kontroles paneļiem Dānijā, Spānijā, Itālijā un Portugālē, tirgū;

— elektrosadales drošības slēdžu tirgos Francijā un Portugālē;

— kabeļu balstsistēmu tirgū Apvienotajā Karalistē;

— kontaktligzdu un svirslēdžu tirgū Grieķijā;

— mitrumizturīga aprīkojuma tirgū Spānijā;

— nostiprināšanas un strāvas pievadīšanas iekārtu tirgū Francijā;

— transformatoru tirgū Francijā;

— kontroles un signalizācijas palīgierīču tirgū Francijā.

36 Tāpat Komisija lēmuma par nesaderību 783. apsvērumā uzskatīja, ka koncentrācija nostiprina dominējošo stāvokli, kura rezultātā tiktu būtiski traucēta efektīva konkurence šādos Francijas sektoriālajos tirgos:

— korpusā iekļautu slēdžu tirgū, mikroslēdžu tirgū un skapju, kas domāti elektrosadales iekārtām elektrības apgādei, tirgū;

— mikroslēdžu tirgū, dažādu svirslēdžu un kastu, kas domāti elektrības apgādes vadības kontroles paneļiem, tirgū;

— kontaktligzdu un svirslēdžu tirgū;

— mitrumizturīga aprīkojuma tirgū;

— avārijas apgaismojuma sistēmu vai avārijas apgaismojumu autonomo bloku tirgū.

37 Komisija arī uzskatīja, ka *Schneider* piedāvātie korektīvie pasākumi nevarētu atrisināt konkurences problēmas, kas ir identificētas lēmumā par nesaderību.

38 Tā kā *Schneider*, saņemot savā īpašumā 98,1 % *Legrand* kapitāla, bija izveidojis koncentrāciju, kas vēlāk tika atzīta par nesaderīgu ar kopējo tirgu, Komisija 2001. gada 24. oktobrī pieņēma otru paziņojumu par iebildumiem, lai sadalītu uzņēmumus *Schneider* un *Legrand*.

39 Šajā dokumentā Komisija saskaņā ar Regulas 8. panta 4. punktu plānoja uzdot *Schneider* pārdot savus aktīvus uzņēmumā *Legrand*, lai tam būtu mazāka ietekme, lai ar pietiekamu noteiktību un pietiekami īsos termiņos atjaunotu efektīvus konkurences apstākļus. Komisija arī uzskatīja, ka nekavējoties ir jāuztic pieredzējušam un neatkarīgam pilnvarniekam pārvaldīt uzņēmumam *Schneider* piederošās akcijas uzņēmumā *Legrand*.

40 Pamatojoties uz Regulas 7. panta 4. punktu, Komisija 2001. gada 4. decembrī atļāva *Schneider* pēc tā lūguma īstenot ar tā dalību uzņēmumā *Legrand* saistītās balsstiesības, izmantojot *Schneider* iecelto pilnvarnieku, ar nosacījumiem, kas paredzēti Komisijas apstiprinātā pilnvarojuma līgumā.

41 2001. gada 10. decembrī *Schneider* un *Salustro Reydel Management*, pilnvarnieks, parakstīja pilnvarojuma līgumu.

42 2001. gada 13. decembrī *Schneider* Pirmās instances tiesā cēla prasību atcelt lēmumu par nesaderību (lieta T-310/01) un ar atsevišķu dokumentu iesniedza pieteikumu, lūdzot, lai Pirmās instances tiesa pieņem nolēmumu par šo prasību paātrinātā procesā saskaņā ar tās reglamenta 76.a pantu.

43 2002. gada 23. janvārī Pirmās instances tiesa noraidīja šo pieteikumu, ņemot vērā lietas materiālus un tostarp arī prasības pieteikuma apjomu un tam pievienotos dokumentus.

44 2002. gada 30. janvārī Komisija saskaņā ar Regulas 8. panta 4. punktu pieņēma lēmumu (turpmāk tekstā — "lēmums par sadalīšanu"), pieprasot *Schneider* atdalīties no *Legrand* deviņu mēnešu laikā, kas beidzas 2002. gada 5. novembrī.

45 Lēmums par sadalīšanu aizliedza *Schneider* atsevišķi atdalīties no noteiktām *Legrand* veiktajām darbībām, uzlika pienākumu jebkuram *Legrand* pircējam vai pircējiem iepriekš saņemt Komisijas piekrišanu un aizliedza atsevišķu *Legrand* komercdarbību atpakaļnodošanu *Schneider*.

46 Ar 2002. gada 18. martā iesniegtiem dokumentiem *Schneider* cēla prasību atcelt lēmumu par sadalīšanu (lieta T-77/02), iesniedza pieteikumu, lūdzot, lai Pirmās instances tiesa pieņem nolēmumu par šo prasību paātrinātā procesā, kā arī pieteikumu par lēmuma par sadalīšanu piemērošanas apturēšanu (lieta T-77/02 R).

47 Pieteikums par lietas izskatīšanu paātrinātā procesā lietā T-77/02 tika apmierināts ar Pirmās instances tiesas lēmumu, kas lietas dalībniekiem tika paziņots 2002. gada 25. martā.

48 2002. gada 5. aprīlī pie pirmās palātas priekšsēdētāja un tiesneša referenta tika organizēta neformāla sanāksme ar lietas T-310/01 dalībnieku pārstāvju piedalīšanos.

49 Pēc 2002. gada 23. aprīļa tiesas sēdes pagaidu noregulējuma tiesvedībā lietā T-77/02 Komisija ar 2002. gada 8. maija vēstuli pagarināja uzņēmumam *Schneider* noteikto termiņu, lai atdalītos no uzņēmuma *Legrand*, līdz 2003. gada 5. februārim, neskarot sadalīšanas procesa posmu realizāciju pagarinātā termiņa laikā.

50 2002. gada 3. maijā Pirmās instances tiesa (pirmā palāta) pēc Komisijas uzklausīšanas nolēma apmierināt *Schneider* pieteikumu pieņemt nolēmumu lietā T-310/01 paātrinātā procesā, ņemot vērā *Schneider* apstiprinājumu saglabāt sava prasības pieteikuma saīsināto versiju, kas nosūtīta 2002. gada 12. aprīlī.

51 Ņemot vērā Komisijas 2002. gada 8. maija vēstulē piešķirto termiņa pagarinājumu sadalīšanas īstenošanai, *Schneider* ar 2002. gada 14. maijā saņemtu vēstuli atteicās no sava pieteikuma par piemērošanas apturēšanu lietā T-77/02 R.

52 Ar 2002. gada 28. maija rīkojumu Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs izslēdza lietu T-77/02 R no reģistra un atlika lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pagaidu noregulējuma tiesvedībā pieņemšanu, līdz tiks pieņemts nolēmums par prasību pamata lietā T-77/02.

53 Ar Pirmās instances tiesas pirmās palātas priekšsēdētāja 2002. gada 6. jūnija rīkojumu uzņēmumam *Legrand*, uzņēmuma *Legrand SA* Centrālkomitejai un *Legrand* grupas Eiropas komitejai tika atļauts iestāties lietā T-310/01 un lietā T-77/02 Komisijas prasījumu atbalstam sakarā ar *Legrand*, kura stāvokli tieši ietekmēja pieņemto lēmumu atstāšana spēkā vai atcelšana, interesi strīda atrisinājumā.

54 *Schneider* sagatavoja *Legrand* pārdošanu, kura tiktu īstenota, ja tiktu noraidītas tā abas celtās prasības atcelt tiesību aktu, un šajā sakarā *Schneider* 2002. gada 26. jūlijā ar konsorciju *Wendel-KKR* noslēdza pārdošanas līgumu, kas bija izpildāms ne vēlāk kā 2002. gada 10. decembrī un kurā bija ietverts noteikums, kas lēmuma par nesaderību atcelšanas gadījumā ļāva *Schneider* lauzt līgumu līdz 2002. gada 5. decembrim apmaiņā pret kompensāciju par līguma laušanu.

55 Ar 2002. gada 22. oktobra spriedumu lietā T-310/01 *Schneider Electric*/Komisija (*Recueil*, II-4071. lpp., turpmāk tekstā — "*Schneider I* spriedums"), Pirmās instances tiesa atcēla lēmumu par nesaderību, pamatojot to ar kļūdainu koncentrācijas ietekmes uz ārpus Francijas esošajiem valstu sektoriālajiem tirgiem analīzi un novērtējumu, kā arī ar tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, padarot par spēkā neesošu koncentrācijas ietekmes uz Francijas sektoriālajiem tirgiem un *Schneider* piedāvāto korektīvo pasākumu analīzi.

56 Saistībā ar pirmo aspektu *Schneider I* spriedumā tika konstatēts:

"256 [..] Komisija [..] ir pārvērtējusi jaunā uzņēmuma ekonomisko ietekmi uz 782. un 783. apsvērumā minētajiem valstu sektoriālajiem tirgiem, savā analīzē par koncentrācijas ietekmi uz šiem tirgiem iekļaujot visu produktu klāstu, kas neparāda reālo konkurences situāciju, kas būs šajos tirgos pēc koncentrācijas [..]

257 Šāds pats pamatojums ir sniedzams attiecībā uz dažādām uzņēmuma, kas izveidojies pēc apvienošanās, preču zīmēm, kuru nesalīdzināmība izriet arī no paziņojošo dalībnieku īpašumā esošo preču zīmju visā EEZ teritorijā abstraktās kohēzijas.

[..]

296 [..] atsakoties *ABB* un *Siemens* tirgus daļās atspoguļot visu šo abu grupu realizēto elektroiekārtu aprīkojumu pārdošanu, Komisija par zemu novērtēja [..] ekonomisko ietekmi, kas ir diviem svarīgiem uzņēmuma, kas izveidojies pēc apvienošanās, konkurentiem, un attiecīgi pārvērtēja šī uzņēmuma ietekmi Francijas un Itālijas elektrosadales iekārtu aprīkojuma tirgos, kā arī Dānijas, Spānijas, Francijas, Itālijas un Portugāles elektrisko vadības kontroles paneļu aprīkojuma tirgos.

[..]

404 Pirmās instances tiesa uzskata, ka iepriekš Komisijas veiktajā analīzē par koncentrācijas [..] ietekmi konstatētās kļūdas, nepilnības un pretrunas ir neapšaubāmi nopietnas.

405 Pamatojoties uz uzņēmuma, kas izveidojies pēc apvienošanās, darbību esamību visā EEZ, Komisija iekļāva ekonomiskās ietekmes kritērijus, kas neaptver vienīgi valstu sektoriālos tirgus, kurus ietekmē koncentrācija un kuru rezultātā nepamatoti pieaug koncentrācijas ietekme uz šiem tirgiem.

406 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka nekāda lēmumā minētā informācija neļauj uzskatīt, ka piedāvātais darījums varētu radīt konkurences problēmas citos tirgos, kas nav sektoriālie tirgi Francijā un citās sešās valstīs, un kuri lēmuma 782. un 783. apsvērumā minēti kā tādi, kurus ietekmē koncentrācija.

407 It īpaši lēmumā nav nekādas analīzes par to valstu sektoriālo tirgu konkurences stāvokli, kurus neietekmē apstrīdētā koncentrācija [..]

408 Nepilnību un pretrunību dēļ, kas ir pieļautas elektroapgādes struktūru analīzē, Komisija nevarēja uzskatīt kā būtisku uzņēmuma, kas izveidojies pēc apvienošanās, konkurences priekšrocību nedz tā iespējamo priviliģēto pieeju elektroapgādei, kas izriet no tā pozīcijas visos zemsprieguma elektroiekārtu tirgos piegādes līmenī, nedz vairumtirgotāju nespēju īstenot konkurences spiedienu uz jauno uzņēmumu.

409 Tādu ekonomiskās ietekmes indikatoru abstraktuma rezultātā, kas balstās uz vairākiem *Schneider-Legrand* grupas produktiem un dažādām nesalīdzināmām preču zīmēm, un tāpēc, ka šiem indikatoriem nav nekādas nozīmes attiecīgajos valstu sektoriālajos tirgos, Komisija vēl jo vairāk pārvērtēja koncentrācijas [..] ietekmi uz tās skartajiem valstu sektoriālajiem tirgiem.

410 Tas pats sakāms, pirmkārt, par Komisijas atteikumu ņemt vērā *ABB* un *Siemens* veiktās pārdošanas valstu elektroiekārtu aprīkojumu tirgos, kurus ietekmē koncentrācija, un, otrkārt, par nepilnībām, kas it īpaši ir pieļautas šīs koncentrācijas ietekmes uz Dānijas vadības kontroles paneļu aprīkojuma tirgiem un Itālijas elektrosadales un vadības kontroles paneļu aprīkojuma tirgiem analīzē.

411 Iepriekš minētās kļūdas analīzē un novērtējumā tādējādi ir tāda rakstura, kas atņem pierādījuma vērtību koncentrācijas [..] ietekmes ekonomiskajam novērtējumam, uz kuru balstās apstrīdētais atzinums par nesaderību.

412 Tomēr, lai arī cik nepilnīgs būtu Komisijas lēmums, ar kuru koncentrāciju atzīst par nesaderīgu ar kopējo tirgu, šīs nepilnības nevar būt par pamatu lēmuma atcelšanai, ja pārējā šajā lēmumā iekļautā informācija ļauj Pirmās instances tiesai uzskatīt kā pierādītu to, ka koncentrācijas ieviešana jebkurā gadījumā radīs vai nostiprinās dominējošo stāvokli, kura rezultātā būtiski tiktu traucēta efektīva konkurence Regulas [..] 2. panta 3. punkta izpratnē.

413 Šajā sakarā konstatētās kļūdas pašas par sevi nav pietiekamas, lai apšaubītu Komisijas izteiktos iebildumus attiecībā uz katru no 782. un 783. apsvērumā uzskaitītajiem Francijas sektoriālajiem tirgiem.

414 Pirmās instances tiesa šajā sakarā norāda, ka *Schneider* būtībā neapstrīdēja koncentrācijas ietekmes uz šiem tirgiem analīzi. Tieši pretēji, *Schneider* pārmeta Komisijai to, ka tā bija veikusi ekstrapolāciju citos valstu sektoriālos tirgos, kurus ietekmēja konkurences situācija Francijas tirgos pēc koncentrācijas [..]

415 Ņemot vērā lēmumā iekļauto informāciju, nav iespējams nepiekrist Komisijas secinājumam, ka ieteiktais darījums radīs vai nostiprinās Francijas tirgos, kur katram no abiem dalībniekiem, kas paziņoja par koncentrāciju, jau bija būtiska ietekme, dominējošo stāvokli, kura rezultātā Regulas [..] 2. panta 3. punkta izpratnē kopējā tirgū vai ievērojamā tā daļā tiktu būtiski traucēta efektīva konkurence [..]

416 No lēmuma izriet, ka *Schneider*/*Legrand* grupai katrā no ietekmētajiem Francijas tirgiem pieder tirgus daļas, kas norāda uz dominanci vai nostiprinošu dominējošo stāvokli, ņemot vērā uzņēmuma, kas izveidojies apvienošanās rezultātā, galvenajiem konkurentiem piederošās nelielās tirgus daļas un dispersiju [..]

417 Turklāt Komisija, kurai neiebilda *Schneider*, un turklāt, kā tas izriet no lēmuma [..], uzskatīja [..], ka vairumtirgotāju samaksātā cena par zemsprieguma elek-

troiekārtām pirms koncentrācijas ieviešanas vidēji bija manāmi augstāka Francijā nekā citos ietekmētajos valstu tirgos.

418 [..] nav apstrīdams, ka konkurence dalībnieku, kas paziņoja par koncentrāciju, starpā iebildumos minētajos sektoriālajos tirgos bija ievērojama un ka koncentrācijas rezultātā tiks iznīcināts būtisks konkurences faktors.

[..]

419 Lēmuma pamatā esošā ekonomiskā analīze tādējādi var tikt uzskatīta par nepietiekamu tikai attiecībā uz visiem ietekmētajiem valstu sektoriālajiem tirgiem, kas nav Francijas tirgi, jo pēdējie minētie neapšaubāmi ir ievērojama kopējā tirgus daļa Regulas [..] 2. panta 3. punkta izpratnē."

57 Attiecībā uz *Schneider* tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, kas ir pieļauts koncentrācijas ietekmes uz Francijas sektoriālajiem tirgiem analīzē, un attiecībā uz prasītāja piedāvātajiem risinājumiem spriedumā lietā *Schneider I* ir noteikts:

"444 Komisijai [..] bija jāprecizē, cik vien iespējams, precīzi piedāvātā darījuma radītās konkurences problēmas, lai ļautu darījuma paziņotājiem atbilstoši un saprātīgā laikā iesniegt aktīvu pārdošanas piedāvājumus, lai vajadzības gadījumā koncentrāciju padarītu par saderīgu ar kopējo tirgu.

445 [..] no [2001. gada 3. augusta] paziņojuma par iebildumiem teksta neizriet, ka tajā pietiekami skaidri un precīzi bija aplūkota *Schneider* stāvokļa nostiprināšanās attiecībā pret Francijas zemsprieguma elektroiekārtu piegādātājiem ne tikai sakarā ar to, ka elektroiekārtu aprīkojumu tirgos tika ietverta *Legrand* realizētā pārdošana, bet arī sakarā ar *Legrand* vadošo stāvokli ultraterminālo elektroiekārtu segmentos. Tostarp jānorāda, ka paziņojuma par iebildumiem vispārējais secinājums min dažādus valstu sektoriālos tirgus, kurus ietekmē koncentrācija, nepierādot, ka viena no abu dalībnieku, kas paziņoja par koncentrāciju, stāvoklis attiecīgajā produktu tirgū kaut kādā veidā atbalstītu otra dalībnieka stāvokli citā sektoriālajā tirgū.

[..]

453 [..] paziņojums par iebildumiem neļāva *Schneider* pilnībā izvērtēt Komisijas identificētās konkurences problēmas, kas koncentrācijas rezultātā piegādes līmenī rastos Francijas zemsprieguma elektroiekārtu tirgū.

454 No tā izriet, ka *Schneider* tiesības uz aizstāvību netika ievērotas daudzos aspektos.

455 Vispirms *Schneider* tika liegta iespēja atbilstoši apstrīdēt pēc būtības Komisijas apgalvojumu, ka piegādes līmenī Francijā *Schneider* turpina nostiprināt dominējošo stāvokli elektrosadales iekārtu un vadības kontroles paneļu aprīkojuma sektorā sakarā ar *Legrand* vadošo stāvokli ultraterminālo iekārtu sektorā.

456 *Schneider* tādējādi nebija iespējas šajā sakarā atbilstoši iesniegt savus apsvērumus nedz savā atbildē uz paziņojumu par iebildumiem, nedz 2001. gada 21. augusta tiesas sēdes laikā.

457 Ja *Schneider* būtu bijusi šāda iespēja, Komisija būtu varējusi mainīt savu nostāju vai, tieši pretēji, iesniegt citus pierādījumus sava apgalvojuma atbalstam, tādējādi, ka lēmums jebkurā gadījumā būtu varējis būt savādāks.

458 *Schneider* ir uzskatāms par tādu, kam nav bijusi iespēja atbilstoši un saprātīgā laikā iesniegt pietiekami atbilstošus aktīvu pārdošanas piedāvājumus, lai varētu atrisināt Komisijas identificētās konkurences problēmas attiecīgajos Francijas sektoriālajos tirgos.

459 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa norāda, ka *Schneider* tiesas sēdē uzsvēra, ka *Schneider* nebija varējis saprātīgā laikā ieteikt risinājumus konkurences problēmām, pamatojoties uz kurām tas neapstrīdēja lēmumu.

460 Tādējādi *Schneider* varēja netieši tikt atņemta iespēja saņemt apstiprinājumu, kuru Komisija būtu varējusi dot piedāvātajiem risinājumiem, ja dalībniekiem, kas paziņoja par koncentrāciju, būtu bijusi iespēja saprātīgā laikā iesniegt pietiekami atbilstošus piedāvājumus saistībā ar pārdošanu, lai atrisinātu visas Komisijas identificētās konkurences problēmas piegādes līmenī Francijā.

461 Šo nelikumību sekas ir vēl jo smagākas tāpēc, ka, kā Komisija to vairākkārt norādīja tiesas sēdē, risinājumi ir vienīgais līdzeklis, kā nepieļaut, ka koncentrācija,

uz kuru attiecināms Regulas 2. panta 3. punkts, tiek atzīta par nesaderīgu ar kopējo tirgu.

462 Līdz ar to, tā kā lēmumā ir pieļauts tiesību uz aizstāvību pārkāpums, izvirzītais prasības pamats ir apmierināms.

463 Šādos apstākļos lēmums ir jāatceļ un nav jālemj par citiem *Schneider* savas prasības atbalstam izvirzītajiem pamatiem un argumentiem, kas tostarp apstrīd Komisijas veikto vērtējumu attiecībā uz *Schneider* iesniegto aktīvu pārdošanas piedāvājumu, lai koncentrāciju padarītu par saderīgu ar kopējo tirgu.

464 Saskaņā ar EKL 233. pantu Komisijai ir jāveic pasākumi šī sprieduma, ar ko tiek atcelts lēmums, izpildei.

465 Šiem izpildes pasākumiem ir jāievēro motīvi, kas ir sprieduma rezolutīvās daļas obligāts pamatojums (skat. Tiesas 1988. gada 26. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās 97/86, 99/86, 193/86 un 215/86 *Asteris* u.c./Komisija, *Recueil*, 2181. lpp., 27. punkts). Šī sprieduma svarīgi motīvi it īpaši prasa, lai — ja tiktu vēlreiz izvērtēta paziņotās koncentrācijas saderība ar kopējo tirgu — *Schneider* attiecībā uz valstu sektoriālajiem tirgiem, par kuriem veiktā ekonomiskā analīze lēmumā nav tikusi noraidīta, t.i., Francijas sektoriālie tirgi, varētu sevi aizstāvēt un vajadzības gadījumā piedāvāt korektīvus pasākumus, atbildot uz Komisijas izteiktajiem un iepriekš precizētajiem iebildumiem."

58 Ar 2002. gada 22. oktobra spriedumu lietā T-77/02 *Schneider Electric*/Komisija (*Recueil*, II-4201. lpp., turpmāk tekstā — "*Schneider II* spriedums"), Pirmās instances tiesa līdz ar to atcēla lēmumu par sadalīšanu, pamatojoties uz to, ka tas bija atceltā lēmuma par nesaderību īstenošanas pasākums, neuzskatot par nepieciešamu izvērtēt citus, autonomi pret lēmumu par sadalīšanu izvirzītos pamatus saistībā ar tā pretlikumīgumu.

59 Komisija neiesniedza apelācijas sūdzības par spriedumu lietā *Schneider I* un spriedumu lietā *Schneider II*, kam tādējādi ir *res judicata* spēks.

60 Ar 2002. gada 29. oktobra vēstuli *Schneider* norādīja uz tiesvedības termiņu garumu un to radītajām smagajām finansiālajām sekām un, gaidot iespējamo iebildumu izklāstu, apstiprināja, ka tā 2001. gada 24. septembra korektīvie pasākumi attiecībā uz Franciju varēja būt par pagaidu pamatu atkārtotai koncentrācijas saderīguma izvērtēšanai.

61 Komisija 2002. gada 15. novembra *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 279, 22. lpp.) publicēja atzinumu par koncentrācijas kontroles atsākšanu, precizējot, ka saskaņā ar Regulas 10. panta 5. punktu izvērtēšanas termiņi tiks piemēroti, sākot no 2002. gada 23. oktobra, kas ir nākamā diena pēc sprieduma lietā *Schneider I* pasludināšanas. Komisija piebilda, ka saskaņā ar I stadijas sākotnējo analīzi, neskarot galīgo lēmumu, uz koncentrāciju varētu attiecināt Regulu, un aicināja trešās personas iesniegt tai savus iespējamos apsvērumus.

62 Ar 2002. gada 13. novembra paziņojumu par iebildumiem Komisija informēja *Schneider*, ka koncentrācija varēja apdraudēt konkurenci Francijas sektoriālajos tirgos sakarā ar ievērojamu *Schneider* un *Legrand* tirgus daļu pārklāšanos, to tradicionālās sacensības izzušanu, uzņēmumam *Schneider-Legrand* piederošo preču zīmju nozīmību, to ietekmi uz vairumtirgotājiem un jebkāda cita konkurenta nespēju izmainīt *Legrand* konkurences spiedienu pirms koncentrācijas izveidošanas.

63 Komisija it īpaši norādīja:

"Tādējādi koncentrācijas rezultātā katrā no ietekmētajiem tirgiem, kuros vienam vai otram dalībniekam bija dominējošais stāvoklis līdz koncentrācijai, tika izslēgts tiešs konkurents, kas vienīgais varēja izmantot konkurences spiedienu uz dominējošo uzņēmumu, pateicoties tā atbalstam šīs pašas grupas ļoti spēcīgajam stāvoklim citos šī paša sektora segmentos, it īpaši attiecībā uz to preču zīmju atpazīstamību un tirdzniecības attiecībām ar vairumtirgotājiem."

64 2002. gada 14. novembrī *Schneider* piedāvāja Komisijai korektīvus pasākumus, kuru rezultātā tiktu novērsta darbību pārklāšanās starp *Schneider* un *Legrand* ietekmētajos Francijas sektoriālajos tirgos.

65 Ar 2002. gada 25. novembra vēstuli *Schneider* norādīja Komisijai, ka 2002. gada 13. novembra paziņojumā par iebildumiem ietvertie argumenti, starp kuriem nebija koncentrācijas seku izvērtējums katrā tirgū, pēc sava rakstura un apjoma paliek neskaidri, nepierādot, ka ietekmētajos tirgos pastāv pret konkurenci vērstas sekas, un ka Komisijas vispārīgie apsvērumi neatbilda realitātei.

66 Ar 2002. gada 29. novembra vēstuli Komisija informēja *Schneider*, ka tā pakāpeniski iesniegtie korektīvie pasākumi nebija pietiekami, lai novērstu visus no koncentrācijas izrietošos konkurences ierobežojumus, jo saglabājās šaubas par pārdoto darbību dzīvotspēju un autonomiju un tāpēc, ka piedāvātie pasākumi bija nepiemēroti, lai radītu pretspēku uzņēmuma *Schneider*/*Legrand* ietekmei.

67 Ar 2002. gada 29. novembra spriedumu *Cour d'appel de Versailles* [Versaļas Apelācijas tiesa] (Francija), pieņemot pagaidu nolēmumu, atzina, ka *Schneider* korektīvo pasākumu piedāvājumi, pārkāpjot iepriekš minēto 2001. gada 12. janvāra vēstuli, netika iesniegti iepriekšējas piekrišanas saņemšanai no *Legrand* priekšsēdētāja, un līdz ar to uzdeva *Schneider* izņemt "*Legrand* aktīvu pārdošanas piedāvājumus, kuriem *Legrand* nebija piekritis".

68 Ar 2002. gada 2. decembra vēstuli *Schneider* pārmeta Komisijai, ka tā bija apstrīdējusi tā korektīvo pasākumu dzīvotspēju un kapacitāti, lai nodrošinātu konkurences saglabāšanu ietekmētajos Francijas tirgos, un paziņoja, ka šajā jau tik tālu nonākušajā procedūras stadijā Komisijas nostājas rezultātā nebija reāli turpināt diskusijas. Lai izbeigtu vairāk nekā gadu ilgušo nenoteiktību, *Schneider* tādējādi paziņoja Komisijai savu lēmumu pārdot *Legrand* uzņēmumam *Wendel-KKR*.

69 Ar 2002. gada 3. decembra faksu *Schneider* apstiprināja savu lēmumu Komisijai, precizējot, ka saskaņā ar 2002. gada 26. jūlija pārdošanas līguma noteikumiem *Legrand* pārdošanas *Wendel-KKR* īstenošana vairs neietvēra nekādu citu iniciatīvu no tā puses un tai bija jānotiek 2002. gada 10. decembrī.

70 Ar 2002. gada 4. decembra lēmumu Komisija uzsāka koncentrācijas kontroles II stadiju, secinot, ka *Schneider* piedāvātie korektīvie pasākumi izmeklēšanas laikā neļāva novērst nopietnas šaubas par koncentrācijas saderību ar kopējo tirgu, ņemot vērā tās ietekmi uz Francijas sektoriālajiem tirgiem, kas tika identificēti lēmuma par nesaderību 782. un 783. apsvērumā.

71 Komisija tostarp atzina, ka pārdošanai piedāvātās komercdarbības iekļāva *Legrand* aktīvus un šķita esam pretrunā ar *Cour d'appel de Versailles* spriedumu, un, pakārtoti, noraidīja piedāvātos pasākumus attiecīgo uzņēmumu dzīvotspējas un autonomijas iemeslu dēļ.

72 2002. gada 10. decembrī *Schneider* nodeva savas daļas uzņēmumā *Legrand* uzņēmumam *Wendel-KKR* un par to nākamajā dienā paziņoja Komisijas dienestiem.

73 Ar 2002. gada 13. decembra vēstuli Komisija informēja *Schneider* par to, ka priekšmeta neesamības dēļ tiek izbeigta kontroles procedūra, jo *Schneider* vairs nekontrolēja *Legrand*.

74 2003. gada 10. februārī *Schneider* cēla prasību atcelt 2002. gada 4. decembra lēmumu par II stadijas uzsākšanu un 2002. gada 13. decembra lēmumu par procedūras izbeigšanu (lieta T-48/03).

75 Ar 2004. gada 29. oktobra rīkojumiem lietās T-310/01 DEP un T-77/02 DEP *Schneider Electric*/Komisija (Krājumā nav publicēti) Pirmās instances tiesa noteica tiesāšanās izdevumu summu, kas Komisijai bija jāsamaksā uzņēmumam *Schneider*, EUR 419 595,32 apmērā lietā T-310/01 un EUR 426 275,06 apmērā lietās T-77/02 un T-77/02 R.

76 Ar 2006. gada 31. janvāra rīkojumu lietā T-48/03 *Schneider Electric*/Komisija (Krājums, II-111. lpp.) Pirmās instances tiesa kā nepieņemamu noraidīja prasību atcelt tiesību aktu lietā T-48/03, pamatojoties uz to, ka apstrīdētais lēmums par II stadijas uzsākšanu un lēmums par procedūras izbeigšanu nebija uzņēmumam *Schneider* nelabvēlīgi akti.

77 *Schneider*, apstrīdot šo rīkojumu, iesniedza apelācijas sūdzību ar prasības pieteikumu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2006. gada 12. aprīlī.

78 Šo apelācijas sūdzību noraidīja ar Tiesas 2007. gada 9. marta rīkojumu lietā C-188/06 P *Schneider Electric*/Komisija (Krājumā vēl nav publicēts, kopsavilkums — Krājums, I-35. lpp.*). Šī rīkojuma 48. punktā Tiesa uzskatīja, ka Komisijas nolūks, izvēloties I stadijā atsākt koncentrācijas kontroles procedūru, bija ņemt vērā no sprieduma lietā *Schneider I* izrietošos secinājumus, tādējādi ievērojot visu nepieciešamo piesardzību, lai nodrošinātu iespējamā *Schneider* tiesību uz aizstāvību pārkāpuma neesamību.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

79 Ar prasības pieteikumu, kas iesniegts 2003. gada 10. oktobrī, *Schneider* cēla šo prasību par zaudējumu atlīdzību.

80 Ar 2003. gada 2. decembra lēmumu Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs nodeva šo lietu ceturtajai palātai.

81 2003. gada 11. decembrī Pirmās instances tiesa (ceturtā palāta) veica procesa organizatorisko pasākumu, paredzot, ka mutvārdu paskaidrojumus var sniegt vienīgi par Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības principu un zaudējumu aprēķināšanas metodi.

82 Ar 2004. gada 20. aprīļa un 2004. gada 6. decembra rīkojumiem Vācijas Federatīvajai Republikai un Francijas Republikai tika atļauts iestāties lietā, Vācijas Federatīvajai Republikai — Komisijas prasījumu atbalstam, savukārt Francijas Republikai — *Schneider* prasījumu atbalstam.

83 Pēc Komisijas pieteikuma Pirmās instances tiesa 2004. gada 13. oktobrī nolēma nosūtīt lietu ceturtajai palātai paplašinātā sastāvā.

84 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Pirmās instances tiesa (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un uzdot galvenajiem lietas dalībniekiem jautājumus rakstveidā, uz kuriem tika atbildēts noteiktajos termiņos.

85 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz Pirmās instances tiesas jautājumiem tika uzklausīti tiesas sēdē, kas notika 2007. gada 25. aprīlī.

86 *Schneider*, kuru atbalsta Francijas Republika, prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— galvenokārt:

— piespriest Kopienai samaksāt tam naudas summu EUR 1 663 734 716,76 apmērā, ja tiek samazināta atlīdzināmo tiesāšanās izdevumu summa, kas noteikta rīkojumos par izdevumiem, kas izdoti lietās T-310/01 DEP un T-77/02 DEP, un ja izdevumi palielinās, pirmkārt, ņemot vērā procentus, kas bija maksājami kopš 2002. gada 4. decembra, ar gada likmi 4 % līdz pilnīgai samaksai, un nodokļu summu, kura *Schneider* būs jāmaksā par piešķirto zaudējumu atlīdzības summu;

— pakārtoti:

— atzīt prasību par pieņemamu;

— atzīt Kopienas ārpuslīgumisko atbildību;

— izveidot procedūru, kas jāizmanto, lai noteiktu atlīdzināmā kaitējuma, ko cietis *Schneider*, apmēru;

— jebkurā gadījumā piespriest Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus šajā instancē.

87 Komisijas, kuru atbalsta Vācijas Federatīvā Republika, prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā daļēji nepieņemamu un pilnībā nepamatotu;

— piespriest *Schneider* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

88 Neizvirzot iebildi par nepieņemamību, pamatojoties uz Reglamenta 114. pantu, Komisija savā aizstāvībā norāda, ka dažu *Schneider* iebildumu izklāstā ir ietvertas vispārīgas atsauces uz pamatiem, kas ir minēti tā trīs prasību atcelt tiesību aktus lietās T-310/01, T-77/02 un T-48/03 atbalstam un kas ar savu priekšmetu vai nosaukumu

atšķiras no šīs prasības par zaudējumu atlīdzību. Šādas vispārīgas atsauces neatbilst Tiesas Statūtu 21. panta pirmās daļas un Pirmās instances tiesas reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta prasībām.

89 Komisija tādējādi vienīgi apstrīd tikai tās argumentācijas pamatotību, kas ir izklāstīta prasības pieteikumā, un līdz ar to neuzskata, ka tai ir pienākums atbildēt uz argumentiem, kas ir sniegti trijās celtajās prasībās atcelt tiesību aktu izvirzīto pamatu atbalstam, jo šie argumenti nav iekļauti šajā prasības pieteikumā, bet vienīgi atgādināti ar atsauci.

90 Turklāt Komisija norāda, ka prasības pieteikumā nekas nebija veikts, lai identificētu, pamatotu un kvalificētu apgalvotās saiknes starp tai pārmestās rīcības un katru no norādītajiem zaudējumiem raksturu.

91 *Schneider* pēc būtības atbild, ka visi argumenti, kurus tas izklāstīja prasības pieteikumā, izpilda pieņemamības nosacījumus, kas ir noteikti piemērojamos procesuālajos noteikumos un izskaidroti judikatūrā.

Pirmās instances tiesas vērtējums

92 Jāatgādina, ka atbilstoši Tiesas Statūtu 21. panta pirmajai daļai, kas piemērojama procesam Pirmās instances tiesā saskaņā ar šo statūtu 53. panta pirmo daļu un Pirmās instances tiesas reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu, prasības pieteikumā ir jāietver strīda priekšmets un izvirzīto pamatu kopsavilkums.

93 Šai norādei ir jābūt pietiekami skaidrai un precīzai, lai ļautu atbildētājam sagatavot savu aizstāvību un Pirmās instances tiesai spriest par prasību, vajadzības gadījumā, bez papildu informācijas. Lai garantētu tiesisko drošību un tiesas labu pārvaldību, ir nepieciešams, ka būtiskie faktiskie un tiesiskie apstākļi, ar kuriem prasība ir pamatota, izriet — vismaz kopsavilkuma veidā, bet loģiski un saprotami — no paša prasības pieteikuma teksta (Pirmās instances tiesas 2005. gada 11. jūlija rīkojums lietā T-294/04 *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija, Krājums, II-2719. lpp., 23. punkts).

94 Lai izpildītu šīs prasības, prasības pieteikumā par Kopienas iestādes radīto zaudējumu atlīdzināšanu ir jāietver informācija, kas ļauj identificēt rīcību, kuru prasītājs pārmet iestādei, iemeslus, kuru dēļ tas uzskata, ka pastāv cēloņsakarība starp šo rīcību un kaitējumu, kuru, kā uzskata prasītājs, tas ir cietis, kā arī šī kaitējuma raksturu un apjomu (Pirmās instances tiesas 2002. gada 11. janvāra spriedums lietā T-210/00 *Biret* un *Cie*/Padome, *Recueil*, II-47. lpp., 34. punkts, kas apelācijā ir apstiprināts ar Tiesas 2003. gada 30. septembra spriedumu lietā C-94/02 P *Biret* un *Cie*/Padome, *Recueil*, I-10565. lpp.).

95 Šajā lietā prasības pieteikumā ietvertās atsauces uz argumentāciju, kas izklāstīta izvirzīto atcelšanas pamatu atbalstam prasībās, kas celtas lietās T-310/01, T-77/02 un T-48/03, — neraugoties uz šo atsauču būtiskumu un daudzumu — ir uzskatāmas kā vienkāršs prasības pieteikumā ietverta izklāsta papildinājums nelikumībām, kas tiek uzskatītas par tādām, kas padarīja par prettiesisku Komisijai pārmesto rīcību, — izklāsts, kura pieņemamību Komisija neapstrīd saskaņā ar procesuāliem noteikumiem.

96 Ņemot vērā lietas dalībnieku un tiesiskā pamata, proti, nelikumības, kas tiek uzskatītas par tādām, kas padarīja par prettiesisku Komisijas rīcību, vienādību visās trijās prasībās atcelt tiesību aktu un šajā prasībā par zaudējumu atlīdzību, ir jāatzīst tādu atsauču pieņemamība, kurās izmantota prasības pieteikuma argumentācija, kas pati par sevi ir pieņemama, trīs celto prasību atcelt tiesību aktu atbalstam izvirzīto pamatu izklāstā.

97 Tāpat ir jānoraida Komisijas argumentācija attiecībā uz prasības pieteikuma nepieņemamību, jo tajā pārliecinoši nav atspoguļota apgalvotā cēloņsakarība starp ciesto kaitējumu un Komisijai pārmesto rīcību.

98 Pirmās instances tiesai būtībā šķiet, ka prasības pieteikumā ietvertais cēloņsakarības atspoguļojums izpilda minimālās formālas pieņemamības prasības, ko attiecībā uz prasības pieteikumiem ir noteikusi judikatūra. Uzņēmuma *Schneider* uzskats, ka abas nelikumības, kas ir pieļautas lēmumā par nesaderību, tam tieši radīja kaitējumu un ka Komisijas rīcība kopumā koncentrācijas kontroles procedūras laikā traucēja prasītājam samazināt šo kaitējumu mazāk par prasītās atlīdzības summu, bija pietiekami skaidrs un precīzs, lai ļautu Komisijai īstenot savu aizstāvību un Pirmās instances tiesai pieņemt nolēmumu par iesniegtajām zaudējumu atlīdzības prasībām.

99 Līdz ar to ir jānoraida Komisijas šajā sakarā sniegtie apsvērumi un jāatzīst par pieņemamām gan šī prasība par zaudējumu atlīdzību, gan arī visa tās atbalstam sniegtā argumentācija.

Par lietas būtību

Vispārēji lietas dalībnieku argumenti

100 *Schneider* uzskata, ka spriedumā lietā *Schneider I* konstatētās divas nelikumības lēmumā par nesaderību, proti, pirmkārt, Komisijas veiktās koncentrācijas ietekmes uz ārpus Francijas esošajiem valstu sektoriālajiem tirgiem analīzes nepilnības, un, otrkārt, prasītāja tiesību uz aizstāvību neievērošana, kuras pamatā ir tas, ka 2001. gada 3. augusta paziņojumā par iebildumiem nebija pietiekami izklāstīts iebildums par

savstarpēju atbalstu starp *Schneider* dominējošo stāvokli elektrosadales un vadības kontroles paneļu iekārtām paredzētā aprīkojuma sektorā un *Legrand* vadošo stāvokli ultraterminālo iekārtu segmentos Francijas zemsprieguma elektroiekārtu tirgos vairumtirdzniecības līmenī, ir divi būtiski noteikumu, kas personām piešķir tiesības, pārkāpumi.

101 Koncentrācija nevarēja tikt īstenota tikai Komisijas nelikumīgās rīcības dēļ. No tā izriet, ka divu būtisku nelikumību, kas pieļautas lēmumā par nesaderību, tiešas sekas bija prasītājam piederošo aktīvu vērtības samazināšanās, ko radīja, pirmkārt, iegrāmatots zaudējums saistībā ar *Legrand* aktīviem, otrkārt, peļņas trūkums, kurā vainojams tas, ka nebija iespējams īstenot no koncentrācijas cerēto sinerģiju un ka tā rezultātā tika iznīcināta grupas rūpniecības stratēģija, un, visbeidzot, treškārt, ļoti negatīva ietekme uz prasītāja reputāciju.

102 Lēmuma par nesaderību rezultātā *Schneider* radās, pirmkārt, izmaksas, kas saistītas ar *ad hoc* pilnvarnieku, kurš iesaistījās *Schneider* un *Legrand* sadalīšanas administratīvās procedūras ietvaros un koncentrācijas atkārtotas izvērtēšanas ietvaros, kas tika uzsākta nākamajā dienā pēc spriedumu lietā *Schneider I* un lietā *Schneider II* pasludināšanas, un, otrkārt, izdevumi, kas radušies Pirmās instances tiesā celtajās prasībās lietās T-310/01, T-77/02 un T-77/02 R, atvelkot atlīdzināmo tiesāšanās izdevumu summu, kas turpmāk tika piešķirtas *Schneider* ar diviem 2004. gada 29. oktobra rīkojumiem par tiesāšanās izdevumu noteikšanu iepriekš minētajās lietās T-310/01 DEP un T-77/02 DEP *Schneider Electric*/Komisija.

103 Komisijas acīmredzami nelabvēlīgā attieksme pret *Schneider* koncentrācijas kontroles procedūras laikā turpinājās un pastiprinājās pēc lēmuma par nesaderību pieņemšanas, kas, lai arī nav sākotnējā zaudējuma iemesls, tomēr deva artavu, nosakot tā galīgo apjomu.

104 Ar savu attieksmi Komisija patiesībā, pirmkārt, palielināja sākotnēji ciesto kaitējumu saistībā ar lēmumu par nesaderību un, otrkārt, radīja prasītājam papildu zaudējumus dažādu izdevumu veidā, kurus tam nācās uzņemties, sākot no 2001. gada 10. oktobra.

105 Pirmkārt, Komisija jau no kontroles procedūras sākuma nebija godīga pret *Schneider*, vēlāk pēc lēmuma par nesaderību tā pārkāpa prasītāja tiesības tikt uzklausītam objektīvā iestādē, nopietni neievēroja kontroles ekskluzīvo kompetenci, kas iestādei ir piešķirta ar Regulu. Koncentrācijas atkārtotas pārbaudes laikā Komisija nebija labticīgi izpildījusi spriedumu lietā *Schneider I*, vēlreiz pārkāpa prasītāja tiesības uz aizstāvību un, visbeidzot, veica kļūdainu, negodīgu un diskriminējošu tā korektīvo pasākumu analīzi.

106 Otrkārt, Komisijas izrādītā principialitāte, uzliekot nosacījumus un termiņu *Schneider* un *Legrand* sadalīšanai, uzņēmumam *Schneider* radīja dažādus izdevumus par juridisko, banku un nodokļu padomdevēju honorāriem, lai izpētītu dažādus plānotos sadalīšanas moduļus. Visbeidzot, izmantojot saspīlējumu starp *Schneider* un *Legrand* nākamajā dienā pēc lēmuma par nesaderību pieņemšanas, Komisija veicināja, ka *Legrand* ceļ prasību pret *Schneider* Francijā 2002. gada novembrī, pēc tam valsts tiesas nolēmumu izmantoja, lai neļautu prasītājam saņemt atzinumu par koncentrācijas saderību ar kopējo tirgu. Tas radīja jaunus izdevumus, ar kuriem *Schneider* nekad nebūtu bijis jāsaskaras.

107 Komisija pēc būtības atbild, ka neviena no abām spriedumā lietā *Schneider I* konstatētajām nelikumībām lēmumā par nesaderību nav pietiekami būtiska, lai varētu atzīt kļūdu, kas rada Kopienas ārpuslīgumisko atbildību pret *Schneider*.

108 Cita apgalvotā kļūdainā rīcība nav pierādīta un katrā ziņā tā neveido pietiekami būtisku Kopienu tiesību pārkāpumu, kas varētu tikt uzskatīta par kļūdu, kas rada Kopienas atbildību.

109 Attiecībā uz zaudējumu apjomu — *Schneider* apgalvo, ka to aktīvu reģistrētās vērtības zudums prettiesiskā lēmuma par nesaderību dienā, 2001. gada 10. oktobrī, bija robežās starp 2,483 un 3,326 miljardiem EUR. Pēc tam šo zaudējumu apmērs mainījās un galu galā bija EUR 1 ,663 734 716,76, ieskaitot izdevumus, ko prasītājam radīja Komisijas kļūdainās rīcības kopums.

110 Lēmums par nesaderību *Schneider* radīja aktīvu vērtības zudumu laikā starp PAP paziņošanu attiecībā uz *Legrand* vērtspapīriem 2001. gada janvārī un pārdošanas līguma izpildi 2002. gada decembrī. Šis zudums iekļāva finansiālu zaudējumu, kas tika konstatēts *Legrand* aktīviem, peļņas zudumu neiespējamības realizēt no koncentrācijas iecerēto sinerģiju dēļ, sekojošu aizskārumu *Schneider* rūpniecības stratēģijai un kaitējumu reputācijai.

111 Komisija iebilst, apgalvojot, ka nekāds kaitējums nav pierādīts. Šajā sakarā tā apstrīd gan apgalvotās aktīvu samazināšanās reālo un noteikto raksturu, gan *Schneider* piedāvāto metodi šo zaudējumu novērtēšanai. Turklāt prasītājam pēc lēmuma par nesaderību nebija jāuzņemas pārmērīgi izdevumi par honorāriem. Komisijai vienīgajai ir tiesības detalizēti analizēt šo prasījumu atbalstam iesniegtos rēķinus un papildināt un pielāgot zaudējumu novērtēšanas metodoloģiju.

112 Katrā ziņā Komisija noliedz cēloņsakarības esamību starp tai pārmesto rīcību un dažādiem norādītajiem zaudējumu veidiem. Šajā sakarā Komisija uzsver *Schneider* apgalvojuma ļoti hipotētisko raksturu, saskaņā ar kuru, ja vien nebūtu Komisijai pārmesto nelikumību, koncentrācija tiktu atļauta un pabeigta.

Sākotnēji Pirmās instances tiesas apsvērumi

113 Vispirms ir jāatgādina — kā tas izriet no pastāvīgās judikatūras — Kopienas ārpuslīgumiskā atbildība par tās iestāžu prettiesisku rīcību EKL 288. panta otrās daļas izpratnē ir pakļauta vairākiem nosacījumiem, proti, iestādei pārmestajai rīcībai jābūt prettiesiskai, zaudējumiem ir patiesi jāpastāv un ir jāpastāv cēloņsakarībai starp attiecīgo rīcību un zaudējumiem (Tiesas 1982. gada 29. septembra spriedums lietā 26/81 *Oleifici Mediterranei*/EEK, *Recueil*, 3057. lpp., 16. punkts; Pirmās instances tiesas 2005. gada 14. decembra spriedums lietā T-383/00 *Beamglow*/Parlaments u.c., Krājums, II-5459. lpp., 95. punkts).

114 Ja, kā šajā lietā, tiesību akta prettiesiskums ir minēts prasības par zaudējumu atlīdzību pamatā, šim prettiesiskumam, lai varētu radīt Kopienas ārpuslīgumisko atbildību, ir jāveido tiesību normas, kas piešķir tiesības privātpersonām, pietiekami būtisks pārkāpums.

115 Izšķirošais kritērijs šajā sakarā ir tas, vai Kopienas iestāde ir acīmredzami un rupji pārkāpusi robežas, kuras tai ir jāievēro, īstenojot tai piešķirto rīcības brīvību (Tiesas 2007. gada 19. aprīļa spriedums lietā C-282/05 P *Holcim* (*Deutschland*)/Komisija, Krājums, I-2941. lpp., 47. punkts).

116 Tiesas izveidotajā sistēmā jautājumā par Kopienas ārpuslīgumisko atbildību it īpaši tiek ņemta vērā risināmo situāciju sarežģītība, grūtības tiesību aktu piemērošanā vai interpretācijā un it īpaši — rīcības brīvība, kāda ir apstrīdētā akta pieņēmējai (iepriekš minētais spriedums lietā *Holcim* (*Deutschland*)/Komisija, 50. punkts).

117 Ja attiecīgās iestādes rīcības brīvība ir ļoti ierobežota vai pat nepastāv vispār, vienkāršs Kopienu tiesību pārkāpums var būt pietiekams, lai konstatētu pietiekami būtiska Kopienu tiesību pārkāpuma pastāvēšanu (spriedums lietā *Holcim* (*Deutschland*)/ Komisija, 47. punkts).

118 Tas ir tāpat, ja iestāde, kas ir atbildētāja, nav ievērojusi vispārējo pienācīgas rūpības pienākumu (šajā sakarā skat. Tiesas 1990. gada 27. marta spriedumu lietā C-308/87 *Grifoni*/EAEK, *Recueil*, I-1203. lpp., 13. un 14. punkts) vai ir nepareizi piemērojusi atbilstošās materiālās vai procesuālās tiesību normas (Tiesas 1967. gada 14. jūlija spriedums apvienotajās lietās 5/66, 7/66 un no 13/66 līdz 24/66 *Kampffmeyer* u.c./ Komisija, *Recueil*, 317., 339. un 340. lpp.).

119 Turklāt lietas dalībniekam, kas apstrīd Kopienas atbildību, ir jāiesniedz pārliecinoši pierādījumi par tā minēto zaudējumu esamību un apjomu un jāpierāda starp šiem zaudējumiem un attiecīgajai iestādei pārmesto rīcību pastāvoša pietiekami tieša cēloņsakarība (Tiesas 1979. gada 4. oktobra spriedums apvienotajās lietās 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 un 45/79 *Dumortier Frères* u.c./Padome, *Recueil*, 3091. lpp., 21. punkts; Pirmās instances tiesas 2000. gada 24. oktobra spriedums lietā T-178/98 *Fresh Marine*/Komisija, *Recueil*, II-3331. lpp., 118. punkts, kas apstiprināts apelācijā ar Tiesas 2003. gada 10. jūlija spriedumu lietā C-472/00 P Komisija/*Fresh Marine*, *Recueil*, I-7541. lpp.).

120 Ja nav izpildīts viens no trīs nosacījumiem, lai iestātos Kopienas ārpuslīgumiskā atbildība, zaudējumu atlīdzības prasība ir noraidāma, neizvērtējot abus pārējos nosacījumus (Tiesas 1994. gada 15. septembra spriedums lietā C-146/91 *KYDEP*/Padome un Komisija, *Recueil*, I-4199. lpp., 81. punkts, un Pirmās instances tiesas 2002. gada 20. februāra spriedums lietā T-170/00 *Förde-Reederei*/Padome un Komisija, *Recueil*, II-515. lpp., 37. punkts), un Kopienu tiesai turklāt nav jāņem vērā noteikta izvērtēšanas kārtība (Tiesas 1999. gada 9. septembra spriedums lietā C-257/98 P *Lucaccioni*/Komisija, *Recueil*, I-5251. lpp., 13. punkts).

121 Šajā sakarā Komisija norāda — ja tai rastos atbildība apstākļos, kādi ir šajā lietā, tās spēja pilnībā izpildīt tai ar EK līgumu piešķirto konkurences regulatora funkciju būtu apdraudēta, jo iespēja, ka tai būtu jāatlīdzina attiecīgo uzņēmumu norādītie zaudējumi, traucētu koncentrāciju kontrolei.

122 Jāatzīmē, ka šādas sekas, kas ir pretējas Kopienu vispārējām interesēm, varētu rasties, ja pietiekami būtiska Kopienu tiesību pārkāpuma jēdzienu paplašinātu, iekļaujot tajā visas kļūdas, kuras, pat ja tās savā ziņā ir būtiskas, pēc savas dabas vai apmēra nav svešas parastai tādas iestādes rīcībai, kuras pienākums ir nodrošināt konkurences noteikumu, kas ir sarežģīti, delikāti un interpretējami, piemērošanu.

123 Līdz ar to likumīga pienākuma neizpilde nav pietiekami būtisks Kopienu tiesību pārkāpums, lai iestātos Kopienas ārpuslīgumiskā atbildība, ko, lai arī cik žēl tas nebūtu, var izskaidrot ar objektīviem ierobežojumiem, ko iestādei un tās darbiniekiem nosaka koncentrāciju kontroli reglamentējošie noteikumi.

124 Savukārt tiesības uz iestādes rīcības rezultātā radušos zaudējumu atlīdzību pastāv, ja šī rīcība izpaužas tāda akta formā, kas acīmredzami ir pretējs tiesību normai un nodara būtisku kaitējumu iestādes trešo personu interesēm un šādu rīcību nevar nedz attaisnot, nedz izskaidrot ar īpašiem ierobežojumiem, kas objektīvi ir noteikti iestādes parastas darbības ietvaros.

125 Šāda Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās sliekšņa definēšana aizsargā rīcības robežas un vērtējuma brīvību, kam vispārējās interesēs ir jābūt Kopienas konkurences regulatoram gan tā lēmumu pamatojumā, gan tā atbilstošo primāro un atvasināto Kopienu tiesību normu interpretācijā un piemērošanā, neuzliekot trešām personām nastu par acīmredzamas un neattaisnojamas neizpildes sekām.

126 Ņemot vērā šos principus, ir jāizvērtē, vai Komisija pieļāva pietiekami būtiskus tiesību noteikumu, kas personām piešķir tiesības, pārkāpumus, pieņemot ar spriedumu lietā *Schneider I* atcelto lēmumu par nesaderību, iepriekš neapsverot vispārējo iestādes rīcību koncentrācijas kontroles laikā, kas varēja palielināt zaudējumus.

Par nelikumībām, kas ir pieļautas lēmumā par nesaderību

Par koncentrācijas ietekmes analīzē konstatētajām nepilnībām

— Lietas dalībnieku argumenti

127 *Schneider* uzskata, ka ar spriedumu lietā *Schneider I* konstatētās kļūdas, nepilnības un pretrunas lēmumā par nesaderību jautājumā par koncentrācijas ietekmes uz

ārpus Francijas esošajiem sektoriālajiem tirgiem vērtējumu ir pietiekami būtiskas nelikumības, kuras nevar attaisnot nedz koncentrācijas kontroles sarežģītība, nedz iespējamie laika ierobežojumi, ņemot vērā četru mēnešu ilgu pārtraukumu, kas bija nepieciešams Komisijai, lai pieņemtu lēmumu par koncentrācijas saderību.

128 Komisija atbild, apgalvojot, ka, tā kā nav pierādījumu, ka tās plašās rīcības brīvības robežas ir acīmredzami un būtiski pārkāptas, šīs nelikumības nav pietiekami būtiskas, ņemot vērā izvērtēto situāciju sarežģītību, tirgu analīžu prospektīvo raksturu un kontroles procedūras ātruma prasību. Katrā ziņā Pirmās instances tiesa sprieduma lietā *Schneider I* 412. punktā ir precizējusi, ka pieļautās kļūdas nebija tādas, lai atceltu lēmumu par nesaderību.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

129 Principā ir iespējams, ka acīmredzami un nopietni trūkumi, kas ietekmē saskaņā ar konkurences politiku pieņemto lēmumu pamatā esošo ekonomisko analīzi, var radīt pietiekami būtiskus tiesību normas pārkāpumus, lai iestātos Kopienas ārpuslīgumiskā atbildība.

130 Tomēr, lai to noteiktu, vispirms ir jāpārbauda, vai ar kļūdainu analīzi pārkāptā norma piešķir tiesības privātpersonām. Lai arī atsevišķu principu un normu, ar kurām ir jābūt saderīgai konkurences analīzei, mērķis ir piešķirt tiesības personām, visas primāro vai sekundāro vai no judikatūras izrietošās tiesību normas, kuras ir jāievēro Komisijai savos ekonomiskajos vērtējumos, nevar uzreiz tikt uzskatītas par tādām, ar kurām privātpersonām tiek piešķirtas tiesības.

131 Turpinājumā ir jāņem vērā, ka ekonomiskās analīzes, kas ir vajadzīgas, lai kvalificētu kādu situāciju vai kādu darījumu konkurences tiesībās, ir, vispārīgi raugoties, gan no faktu aspekta, gan no to apraksta izstrādātā pamatojuma aspekta apjomīgi un sarežģīti intelektuāli izklāsti, kuros var nemanot rasties atsevišķas nepilnības, kā, piemēram, neprecizitātes, pretrunas, pat daži izlaidumi, ņemot vērā iestādei uzliktā termiņa ierobežojumu. Tas it īpaši ir tad, kad, kā tas ir koncentrāciju kontroles gadījumā, analīzē ir iekļauts prospektīvais aspekts. Dokumentu vai loģikas nepietiekamības būtiskums šādos apstākļos ne vienmēr var būt pietiekams apstāklis, lai iestātos Kopienas atbildība.

132 Visbeidzot, jāatgādina, ka Komisijai ir rīcības brīvība, lai saglabātu Kopienas konkurences politikas kontroli, kas nozīmē, ka no tās nevar gaidīt pilnīgi konstantu un nemainīgu praksi atbilstošo noteikumu piemērošanā un tādējādi ka tai ir noteikta brīvība, izvēloties tās rīcībā esošos ekonometriskos instrumentus, kā arī atbilstošo pieeju kāda fenomena izpētei (skat., piemēram, jautājumā par konkrētā tirgus definēšanu Pirmās instances tiesas 2003. gada 17. decembra spriedumu lietā T-219/99 *British Airways*/Komisija, *Recueil*, II-5917. lpp., 89. un turpmākie punkti, kas apstiprināts apelācijā ar Tiesas 2007. gada 15. marta spriedumu lietā C-95/04 P *British Airways*/Komisija, Krājums, I-2331. lpp.), ja vien šī izvēle nav acīmredzami pretrunā ekonomikas zinātnes pieļautajiem noteikumiem un ja tā tiek piemērota konsekventā veidā.

133 Tomēr šajā lietā nav jālemj par to, vai trīs iepriekš minētie apsvērumi ļauj uzskatīt, ka nepilnības, kas ir pieļautas no koncentrācijas sagaidāmo seku ietekmes uz attiecīgajiem ārpus Francijas esošajiem sektoriālajiem tirgiem ekonomiskajā analīzē, pārsniedz slieksni, kuru pārsniedzot iestājas Kopienas ārpuslīgumiskā atbildība.

134 Ar spriedumu lietā *Schneider I* konstatētās nepilnības koncentrācijas ietekmes uz ārpus Francijas esošajiem valstu sektoriālajiem tirgiem analīzē nevarēja būt izšķirošas tam, ka koncentrācija tika atzīta par nesaderīgu ar kopējo tirgu, kā to Komisija gala rezultātā secināja lēmumā par nesaderību.

135 Pat nepastāvot šim Kopienu tiesību pārkāpumam, Komisija nebija tiesīga atļaut šo koncentrāciju, ja, kā noteikts sprieduma lietā *Schneider I* 413. punktā, konstatētās kļūdas pašas par sevi nevarēja būt pietiekamas, lai apšaubītu iebildumus, kurus Komisija izvirzīja pret katru no lēmuma par nesaderību 782. un 783. apsvērumā minētajiem Francijas sektoriālajiem tirgiem. Ņemot vērā lēmumā par nesaderību minētos faktus, nebija iespējams, kā minēts iepriekš minētā sprieduma 415. punktā, nepiekrist Komisijas secinājumam par to, ka Francijas zemsprieguma elektroiekārtu sektoriālajos tirgos, kuros abi dalībnieki jau tāpat bija ļoti ietekmīgi, koncentrācija radīja un nostiprināja dominējošo stāvokli, kura rezultātā Regulas 2. panta 3. punkta izpratnē kopējā tirgū vai ievērojamā tā daļā tiktu būtiski traucēta efektīva konkurence.

136 Lai arī lēmuma par nesaderību ekonomiskās analīzes kritikai nav nozīmes attiecībā uz koncentrācijas raksturojumu saistībā ar Francijas sektoriālajiem tirgiem, šī kritika spriedumā lietā *Schneider I* tomēr nav pārmērīga, jo tās rezultātā par prettiesisku tiek atzīts saderīguma vērtējums par citiem tirgiem un līdz ar to tiesību uz aizstāvību ievērošana tiek izvērtēta no vienīgā lēmuma par nesaderību aspekta, kas ir spēkā, proti, saistībā ar jautājumu par Francijas sektoriālajiem tirgiem.

137 Lai sasniegtu šo rezultātu, pietiktu, ja koncentrācijas ietekmes ekonomisko analīzi neatzītu par pierādījumu, kā tas tika izdarīts sprieduma lietā *Schneider I* 411. punktā, jo jautājums par to, vai šis trūkums turklāt radītu pietiekami būtisku Kopienu tiesību pārkāpumu, nebūtu svarīgs šajā sakarā.

138 Līdz ar to iebildums par lēmumā par nesaderību ietverto nepilnīgo ekonomisko analīzi pēc tā atveidojuma pats par sevi nevarēja nekādi ietekmēt tālāko procedūras norisi, nedz līdz ar to radīt *Schneider* kaitējumu, ko var nodalīt no iespējamā kaitējuma, ko radījis tā tiesību uz aizstāvību pārkāpums.

139 Vienīgais lēmuma par nesaderību trūkums, kas, kā minēts spriedumā lietā *Schneider I*, varēja prasītājam liegt iespēju saņemt koncentrācijas ieviešanai labvēlīgu lēmumu, līdz ar to attiecas uz konstatēto nesaskaņu starp 2001. gada 3. augusta paziņojumu par iebildumiem un pašu lēmumu par nesaderību jautājumā par iebildumu par koncentrācijas dalībnieku stāvokļu savstarpēju atbalstu. Līdz ar to ir jāizvērtē šī lēmuma par nesaderību vienīgā trūkuma raksturs un būtiskums, lai noteiktu, vai ar šo lēmumu tika pārsniegts Kopienu atbildības iestāšanās slieksnis.

Par *Schneider* tiesību uz aizstāvību pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

140 *Schneider* atgādina, ka Komisija savā 2001. gada 3. augusta paziņojumā par iebildumiem nebija pietiekami nepārprotami un precīzi norādījusi iebildumu par koncentrācijas saderību, pamatojoties uz Francijas zemsprieguma elektroiekārtu vairumtirdzniecības līmenī sektoriālajos tirgos esošā *Schneider* dominējošā stāvokļa elektrosadales un vadības kontroles paneļu iekārtām paredzētā aprīkojuma sektorā atbalstu ultraterminālo iekārtu segmentos, kur *Legrand* ir vadošais stāvoklis, tādējādi atņemot prasītājam iespēju apstrīdēt šī iebilduma pamatotību kontroles administratīvās procedūras laikā un iesniegt korektīvos pasākumus.

141 No koncentrācijas paziņošanas brīža *Schneider* tomēr sniedza Komisijai informāciju par saistību, kas, kā tiek uzskatīts, pastāv starp attiecīgajiem 4. un 5. tirgus segmentiem un koncentrācijas dalībnieku attiecīgajiem stāvokļiem šajos segmentos Francijā, vispirms uzsverot portfeļa seku neesamību. Komisija tomēr minēja šo iebildumu tikai 2001. gada 24. septembrī, kad bija beidzies parastais korektīvo pasākumu iesniegšanas termiņš un tikai dažas dienas pirms koncentrācijas kontroles procedūras beigām.

142 Komisija atbild, ka nesaskaņa starp 2001. gada 3. augusta paziņojumu par iebildumiem un lēmumu par nesaderību izriet nevis no tā, ka pilnībā nav minēts iebildums par savstarpēju atbalstu, bet no tā, ka tas nav minēts nepārprotami un precīzi, jo paziņojumā par iebildumiem bija minēta šī problēma vairākos tā apsvērumos.

143 *Schneider* tiesību uz aizstāvību pārkāpums nav pietiekami būtisks, ņemot vērā paziņojuma par iebildumiem sagatavošanu īsā termiņā, sarežģītu vērtējumu gan attiecībā uz visiem argumentiem pēc būtības, no kuriem iebildums par savstarpēju atbalstu bija tikai viens no vairākiem svarīgiem argumentiem, gan arī attiecībā uz *Schneider* piedāvātajiem korektīvajiem pasākumiem.

144 Tas, ka prasītājs sniedza Komisijai informāciju, pierādot, ka koncentrācija neradīja nekādas problēmas saistībā ar savstarpēju atbalstu, vēl jo vairāk samazina pieļautās procesuālās kļūdas būtiskumu.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

145 Jāatgādina, ka pirms lēmuma, ar kuru tiek atzīta koncentrācijas nesaderība ar kopējo tirgu, pieņemšanas Komisijai saskaņā ar Regulas 18. panta 1. punktu ir jādod

uzņēmumiem, kuri paziņo par koncentrāciju, iespēja visās procedūras stadijās, līdz konsultācijām ar Padomdevēju komiteju, izteikt savu viedokli par iebildumiem, kas pret tiem izvirzīti.

146 Turklāt no Regulas 18. panta 3. punkta izriet, ka Komisija savus lēmumus par nesaderību var pamatot tikai ar iebildumiem, par kuriem attiecīgajiem uzņēmumiem ir bijusi iespēja iesniegt savus apsvērumus.

147 Tādiem uzņēmumiem, kas ir Kopienas līmeņa koncentrācijas dalībnieki un kuriem ir adresēti publisko tiesību iestādes lēmumi, kas ievērojami ietekmē to intereses, ir jādod iespēja izteikt savu viedokli un tāpēc tiem ir jābūt laikus tieši informētiem par visiem iebildumiem, kurus Komisija ir izvirzījusi pret to paziņoto koncentrāciju (šajā sakarā skat. Tiesas 1974. gada 23. oktobra spriedumu lietā 17/74 *Transocean Marine Paint*/Komisija, *Recueil*, 1063. lpp., 15. punkts, un Pirmās instances tiesas 1999. gada 4. marta spriedumu lietā T-87/96 *Assicurazioni Generali* un *Unicredito*/Komisija, *Recueil*, II-203. lpp., 88. punkts).

148 Paziņojums par iebildumiem šajā sakarā ir ļoti svarīgs, ņemot vērā, ka tā mērķis ir ļaut attiecīgajiem uzņēmumiem reaģēt uz regulatora iestādes izteiktajām bažām, pirmkārt, izsakot savu viedokli par šīm bažām un, otrkārt, plānojot iesniegt Komisijai pasākumus, lai labotu paziņotās koncentrācijas negatīvo ietekmi.

149 Šī garantija, kas ir viena no pamatgarantijām, kuras Kopienu tiesiskajā kārtībā papildina administratīvās procedūras norisi, ir īpaši svarīga attiecībā uz uzņēmumu koncentrāciju kontroli (šajā sakarā skat. Tiesas 1991. gada 21. novembra spriedumu lietā C-269/90 *Technische Universität München*, *Recueil*, I-5469. lpp., 14. punkts).

150 Šajā sakarā būtībā ir jāņem vērā gan Kopienas līmeņa koncentrācijā esošo finansiālo interešu un rūpniecības problēmu svarīgums, gan arī plašā Komisijas rīcībā esošo kontroles pilnvaru piemērošanas joma, lai regulētu konkurenci kopējā tirgū.

151 No tā izriet, ka *Schneider* atsaucas uz tāda noteikuma pārkāpumu, kas personām piešķir tiesības.

152 Šajā lietā par acīmredzamu un būtisku Regulas 18. panta 1. un 3. punkta pārkāpumu ir atzīstams tas, ka Komisija, kā šajā lietā, ir sagatavojusi paziņojumu par iebildumiem tādā veidā, ka, kā tas izriet no sprieduma lietā *Schneider I*, prasītājs nevarēja zināt, ka, neiesniedzot atbilstošus korektīvos pasākumus, lai samazinātu vai izskaustu sava un *Legrand* stāvokļa savstarpējo atbalstu Francijas sektoriālajos tirgos, tam nebūs nekādu iespēju panākt, ka koncentrācija tiek atzīta par saderīgu ar kopējo tirgu.

153 Līdz ar to korektīvie pasākumi, kuriem *Schneider* piekrita 2001. gada septembrī, tai skaitā *Legrand* aiziešana no elektroiekārtu aprīkojuma tirgiem visā EEZ, objektīvi raugoties, nebija tādi, kas atrisinātu īpašo savstarpējā atbalsta problēmu Francijas vairumtirdzniecības līmeņa zemsprieguma elektroiekārtu sektoriālajos tirgos starp *Schneider* dominējošo stāvokli elektrosadales iekārtu un vadības kontroles paneļu aprīkojuma sektorā un *Legrand* vadošo stāvokli ultraterminālo aprīkojumu segmentos.

154 Šo tiesību uz aizstāvību pārkāpumu nedz pamato, nedz izskaidro īpašie ierobežojumi, kas objektīvi ir uzlikti Komisijas dienestiem. Minētā neizpilde, kuras esamību

un pamatotību iestāde neapstrīd, līdz ar to uzliek Kopienai pienākumu atlīdzināt tā rezultātā radušos zaudējumus.

155 Atbildētājas arguments par grūtībām, kas ir raksturīgas sarežģītas tirgus analīzes izstrādē, pastāvot ļoti striktam laika ierobežojumam, ir nebūtisks, tā kā šajā sakarā apgalvoto zaudējumu izcelsme nav attiecīgo tirgu analīze paziņojumā par iebildumiem vai lēmumā par nesaderību, bet gan tas, ka paziņojumā par iebildumiem nav ietverta būtiska norāde tā secinājumos un lēmuma par nesaderību rezolutīvajā daļā, kas nerada nekādas īpašas tehniskas grūtības, neprasot nekādu īpašu papildu pārbaudi, kuru nevarēja veikt laika dēļ, un šīs norādes neesamību nevar pamatot ar nejaušu pārrakstīšanās kļūdu, ko kompensētu paziņojuma par iebildumiem teksts kopumā.

156 No tā izriet, ka *Schneider* tiesību uz aizstāvību neievērošana šajā lietā ir uzskatāma par acīmredzamu un būtisku Komisijas pieļautu tai noteikto robežu pārkāpumu un kā tāda šo tiesību neievērošana ir pietiekami būtisks noteikuma, kas personām piešķir tiesības, pārkāpums.

157 Līdz ar to *Schneider* tiesību uz aizstāvību neievērošana, ko pieļāva Komisija, ir kļūda, kas rada Kopienas ārpuslīgumisko atbildību, ja turklāt ir pierādīts, ka zaudējums patiešām pastāv un tas ir noteikts, un ir pierādīta pietiekami tieša cēloņsakarība starp šo zaudējumu un pietiekami būtisku Kopienu tiesību pārkāpumu, kas rada šo kļūdu.

158 Pirms izvērtēt, vai šie divi pēdējie minētie nosacījumi ir izpildīti, Pirmās instances tiesai vēl ir jāizvērtē, vai Komisija koncentrācijas kontroles procedūras laikā nebija rīkojusies pret prasītāju prettiesiski, kā rezultātā, kā uzskata *Schneider*, gan palielinājās ar prettiesisko lēmumu par nesaderību radītie zaudējumi, gan atsevišķi zaudējumi, ko radīja prasītāja jaunie izdevumi.

159 Tiktāl, ciktāl iebildumi, kurus prasītājs izvirza pret Komisiju papildus tiem, kuri tika konstatēti spriedumā lietā *Schneider I*, ir to papildinājums un līdz ar to tie, attiecīgā gadījumā, ir zaudējumus radoši apstākļi, kas ir papildu apstākļi galvenajām nelikumībām, tie ir izvērtējami, ņemot vērā Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās vispārējos kritērijus, kas prasa, kā tas tika minēts iepriekš 113.–126. punktā, lai Kopienas iestāde būtu pieļāvusi pietiekami būtisku noteikuma pārkāpumu.

Par citu Komisijas prettiesisku rīcību, kas tiek uzskatīta par tādu, kas palielināja varbūtēji ciesto zaudējumu lēmuma par nesaderību rezultātā vai kas radīja atsevišķus zaudējumus

Par lojalitātes trūkumu

— Lietas dalībnieku argumenti

160 *Schneider* uzskata, ka Komisija nav bijusi godīga, nelikumīgā veidā liekot tai uzskatīt, ka tiek plānots pieņemt lēmumu par koncentrācijas saderību, to pietiekami laikus

neinformējot, ka tā plānoja aizliegt koncentrāciju, un nepaziņojot par nopietniem šķēršļiem koncentrācijas atļaušanai.

161 Komisija nekad nebija informējusi *Schneider* par iebildumu par savstarpēju atbalstu līdz 2001. gada 24. septembrim, lai gan tās rīcībā bija informācija, lai izvērtētu šo jautājumu jau ilgi pirms tās 2001. gada 3. augusta paziņojuma par iebildumiem sagatavošanas. Koncentrācijas dalībnieku attiecīgajos sektoru tirgos dominējošie stāvokļi un ievērojamais izplatīšanas apjoms plaši tika apspriests formulārā *CO* un Komisija to ātri identificēja.

162 Kopš 2001. gada maija Komisijas rīcībā bija informācija, kuras rezultātā 2001. gada oktobrī tika apstiprināts, ka dalībnieku, kas paziņoja par koncentrāciju, attiecīgais savstarpējais atbalsts bija šķērslis koncentrācijai.

163 Šo lojalitātes trūkumu apstiprina konkurences jautājumos atbildīgā komisāra paziņojums, kas publicēts 2001. gada 8. novembra "Le Monde" un saskaņā ar kuru "[..] ja uzņēmumu vara pat pirms apvienošanās ir tāda, ka nav rodams nekāds "korektīvs pasākums", Komisijai nav citas izvēles kā vien noraidīt apvienošanos [..]".

164 Komisija atbild, ka 2001. gada maijā tās rīcībā nebija visa informācija, kas vajadzīga, lai pabeigtu konkurences analīzi un identificētu iespējamās konkurences problēmas. Būtu vismaz priekšlaicīgi, ja Komisija šajā brīdī principiāli iebilstu pret koncentrāciju, tādējādi pārkāpjot tās pienākumu nogaidīt un ievērot labas pārvaldības principu.

165 Komisāra paziņojums nav būtisks, jo tas notika pēc lēmuma par nesaderību un ietvēra vienīgi *a posteriori* pārskatu par Komisijas secinājumiem.

166 Katrā ziņā *Schneider* kā parasti informēts saimnieciskās darbības subjekts varēja izvērtēt dažādos riskus, ko radīja koncentrācija saskaņā ar Francijas un Kopienu konkurences tiesībām dalībnieku ievērojamā stāvokļa Francijā dēļ.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

167 Jāatzīst, ka *Schneider* apgalvojumi neļauj uzskatīt iebildumu par lojalitātes trūkumu par pietiekami pierādītu.

168 It īpaši *Schneider* nevarēja sniegt būtiskas, precīzas un saskaņotas norādes, lai pierādītu, ka — kā prasītājs to norādīja savā prasībā lietā T-310/01 — Komisija labu laiku pirms *Schneider* piedāvāto korektīvo pasākumu apspriešanas plānoja uzreiz aizliegt koncentrāciju principiālu iemeslu dēļ, kas *a priori* izslēdza jebkādu tiesību aizsardzības līdzekli koncentrācijas atzīšanai par nesaderīgu ar kopējo tirgu.

169 Prāvas rašanās faktu izklāsts neļauj izslēgt, ka Komisija bija objektīvi un vispusīgi izvērtējusi koncentrācijas ietekmi uz dažādajiem ietekmētajiem valstu sektoriālajiem tirgiem tikai 2001. gada 3. augusta paziņojuma par iebildumiem sagatavošanas brīdī, kad tā bija izvērtējusi un pielietojusi ievērojama apjoma informāciju, kuru

bija snieguši *Schneider* un *Legrand* pēc tam, kad bija pagājušas vairākas nedēļas pēc atbildei noliktā termiņa, un kuras apjomu un sarežģītību pats prasītājs minēja savā prasībā lietā T-310/01.

170 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka tieši paziņojuma par iebildumiem mērķis ir sniegt visu vajadzīgo informāciju, kas uzņēmumiem ļautu lietderīgi paust savu viedokli par Komisijas norādītajiem iebildumiem pēc ieinteresēto personu iepriekš sniegtās informācijas izskatīšanas pret paziņotās koncentrācijas saderību, lai pēc tam Komisija varētu pieņemt galīgu lēmumu, zinot visus lietas apstākļus.

171 Lai arī iebilduma par savstarpējo atbalstu izklāsta neesamība 2001. gada 3. augusta paziņojumā par iebildumiem ir pietiekami būtisks *Schneider* tiesību uz aizstāvību pārkāpums, tomēr no lietas materiāliem acīmredzami neizriet, ka šī nelikumība uzreiz ir jāsaprot tādējādi, ka to ir radījis Komisijas lojalitātes trūkums.

172 Apstrīdētais par konkurences jautājumiem atbildīgā komisāra paziņojums, kas minēts šī sprieduma 163. punktā, automātiski neapstiprina *Schneider* viedokli. Nav izslēgts, ka komisārs, izmantojot tagadnes laiku, vēlējās izklāstīt vispārēju noteikumu, kas neattiecās vienīgi uz koncentrāciju, jo tā nebija vienīgā lieta, kura tika minēta apstrīdētajā paziņojumā.

173 Līdz ar to attiecīgais paziņojums šajā lietā nav droši interpretējams kā *a posteriori* izrādīts apzināts Komisijas nodoms no paša sākuma principiāli iebilst pret koncentrāciju.

174 Šādos apstākļos Komisijai pārmestais lojalitātes trūkums nav uzskatāms par pierādītu.

175 Līdz ar to ir jānoraida *Schneider* iebildumi.

Par *Schneider* tiesību tikt uzklausītam objektīvā iestādē pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

176 *Schneider* uzskata, ka tādiem administratīvas iestādes lēmumiem kā Komisijas lēmumiem koncentrāciju kontroles jomā, kas nav pārsūdzami tiesā, kura nodrošina Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā — "Konvencija") 6. panta 1. punktā ietvertās garantijas, kas nodrošina personu tiesības uz taisnīgu tiesu, ir jāievēro šī tiesību norma, sākot no kontroles administratīvās procedūras brīža.

177 Vienas un tās pašas ierēdņu grupas piesaiste lēmuma par nesaderību un lēmuma par sadalīšanu sagatavošanai ir pretrunā šajā pantā ietvertajam objektivitātes principam.

178 Turklāt var apšaubīt koncentrācijas atkārtotas izvērtēšanas objektivitāti un neitralitāti, kas tika veikta nākamajā dienā pēc spriedumu lietā *Schneider I* un lietā *Schneider II* pasludināšanas, ņemot vērā, ka to veica vismaz daļēji grupas tādā pašā sastāvā, kas pēc tam veica koncentrācijas izmeklēšanu visas kontroles procedūras laikā.

179 Komisija iebilst, uzskatot, ka nav pierādīta tās neobjektivitāte un ka tā nav "tiesa" Konvencijas 6. panta 1. punkta izpratnē. Katrā ziņā šis pants tiek pilnībā ievērots, jo uzņēmumiem ir tiesības prasīt Kopienu tiesai atcelt saskaņā ar regulām pieņemtos lēmumus.

180 Turklāt nav tāda tiesību noteikuma vai ētikas normas, kas nepieļautu, ka koncentrācijas atkārtota izvērtēšana tiek uzticēta ierēdņu grupai, kas par to veica sākotnējo pārbaudi.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

181 Personu tiesību uz to, lai to lietu izskata neatkarīgā un objektīvā tiesā, ievērošanu garantē 6. panta 1. punkts Konvencijā, uz kuru atsaucas Līguma par Eiropas Savienību 6. panta 2. punkts un ko vēlreiz apstiprina Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta otrā daļa.

182 Tiesības uz taisnīgu tiesu kā viena no neatņemamām pamattiesībām, kuras tiek aizsargātas Kopienu tiesiskajā kārtībā un kuru ievērošanu no Komisijas puses savu koncentrācijas kontroles procedūru laikā nodrošina Kopienu tiesa, acīmredzami ir tiesību norma, kuras mērķis ir piešķirt tiesības indivīdiem (Pirmās instances tiesas 2006. gada 6. aprīļa spriedums lietā T-309/03 *Camós Grau*/Komisija, Krājums, II-1173. lpp., 102. un 103. punkts).

183 Tomēr Konvencijas 6. panta 1. punkts neaizliedz tiktāl, ciktāl tiek garantētas tiesības uz objektīvu tiesu, iepriekšēju tādu administratīvo iestāžu iejaukšanos, kuras neatbilst visām prasībām, kas ir piemērojamas tiesvedībai tiesā (skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1981. gada 23. jūnija spriedumu lietā *Le Compte* pret Beļģiju, A sērija, Nr. 43, 51. punkts).

184 Šajā lietā prasība atcelt tiesību aktu, ko atļauj EKL 230. pants pret Komisijas pieņemtajiem lēmumiem saskaņā ar Regulas 8. panta 3. un 4. punktu, ir viens no tiesību aizsardzības līdzekļiem, kas sniedz Konvencijas 6. panta 1. punktā prasītās garantijas.

185 Turklāt nav tāda tiesību noteikuma vai principa, kas nepieļautu, ka Komisija uztic tiem pašiem ierēdņiem vēlreiz izvērtēt koncentrāciju, kas tiek veikta, izpildot spriedumu, ar kuru atcelts lēmums, ar kuru šī koncentrācija ir atzīta par nesaderīgu ar kopējo tirgu.

186 No vispārējā objektivitātes pienākuma principa nevar pieņemt, ka administratīvai vai tiesu iestādei ir pienākums nosūtīt lietu atpakaļ citai iestādei vai citai šīs iestādes struktūrvienībai (skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1971. gada 16. jūlija spriedumu lietā *Ringeisen* pret Austriju, A sērija, Nr. 13, 97. punkts).

187 Attiecībā uz profesionālas apvienības padomes disciplināro kolēģiju Eiropas Cilvēktiesību tiesa varēja atzīt, ka nebija manāmas leģitīmas aizdomas apstāklī, ka trīs no septiņiem šīs kolēģijas locekļiem pieņem lēmumu pēc tāda iepriekšēja lēmuma izskatīšanas pārsūdzības kārtībā, kura izstrādē viņi bija iesaistīti (skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1995. gada 26. septembra spriedumu lietā *Diennet* pret Franciju, A sērija, Nr. 325-A, 38. punkts).

188 No tā izriet, ka to ierēdņu grupu pilnīga vai daļēja pārklāšanās, kas ir atbildīgas par dažādām koncentrācijas kontroles stadijām, nav pietiekami būtisks Komisijas pieļauts tādas tiesību normas pārkāpums, kas personām piešķir tiesības.

189 Šādos apstākļos *Schneider* argumentācija nav atbalstāma.

Par Komisijas acīmredzamo principialitāti, nosakot *Schneider* un *Legrand* sadalīšanas kārtību

— Lietas dalībnieku argumenti

190 *Schneider* pārmet Komisijai, ka tā ir bijusi nepamatoti principiāla par *Legrand* sadalīšanas kārtību. Komisijas atteikums atļaut *Schneider* izvērtēt savu aktīvu uzņēmumā *Legrand* pārdošanu, nevis vienkāršu sadalīšanu, atturēja visus rūpniecības uzņēmumus, kuriem *Legrand* aktīvu, ko radītu rūpniecības un tirdzniecības sinerģija, palielinātā vērtība nenoliedzami būtu lielāka nekā finanšu investoriem noteiktā vērtība, kuri vienīgie varētu piedalīties pārdošanas procesā saskaņā ar Komisijas uzliktajiem sadalīšanas nosacījumiem.

191 Principiālais aizliegums *Schneider* saglabāt vai atpirkt noteiktus *Legrand* aktīvus traucēja prasītājam saglabāt daļas, kas varētu tam ļaut īstenot daļu no plānotās sinerģijas, un kavēja tā sarunu vešanas procesu ar potenciālajiem pircējiem.

192 Izvēle starp sadalīšanu, pārdošanu vai sabiedrības akciju kotēšanu biržā un iespēju saglabāt daļu no *Legrand* kapitāla un uz laiku paturēt prasījumu pret *Legrand* vai tā pircēju bija jāizsver, ņemot vērā visas citas Komisijas prasības.

193 Neraugoties uz sadalīšanas termiņa pagarināšanu, Komisijas pastāvīgā uzstājība un sistemātiski negatīvā attieksme lika *Schneider* nepārtraukt vai palēnināt sadalīšanas īstenošanu. Šī pagarināšana bija tikai šķietama, jo tā iepriekš neparedzēja "to stadiju īstenošanu, kas ir vajadzīgas sadalīšanas procesā termiņā, kāds tika pagarināts".

194 Komisija savukārt uzskata, ka tā ir bijusi ļoti elastīga. Lai gan 2001. gada 24. oktobra paziņojums par iebildumiem paredzēja sadalīšanu, sadalot *Legrand* akcijas *Schneider* akciju turētājiem *pro rata* viņu dalībai, lēmums par sadalīšanu ļāva ieinteresētajai personai pēc tās lūguma izvēlēties sadalīšanu, pārdošanu vai sabiedrības akciju kotēšanu biržā, saglabāt dalību *Legrand* kapitālā vai arī lūgt Komisijas iepriekšēju apstiprinājumu, lai uz laiku saglabātu prasījumu pret *Legrand* vai viņa pircēju.

195 Tā kā lēmums par sadalīšanu bija vienīgi viens lēmuma par nesaderību īstenošanas veids, *Schneider* un *Legrand* sadalīšana, neietekmējot pēdējā minētā dimensiju, nevar tikt uzskatīta par principialitāti.

196 Pats *Schneider* priekšroku deva risinājumam, ka pircēji ir finanšu investori. Turklāt pircēji, kas ir rūpniecības uzņēmumi, nepiekristu *Schneider* no tiem pieprasītajai pārmērīgajai cenai salīdzinājumā ar pircējiem, kas ir finanšu investori.

197 Pēc *Schneider* banku jautājumu padomdevēja priekšlikuma Komisija piekrita pagarināt sadalīšanas termiņu no sešiem līdz deviņiem mēnešiem. Komisija piešķīra papildu trīs mēnešu pagarinājumu, proti, līdz 2003. gada 5. februārim, ar iespēju piešķirt jaunu pagarinājumu. Turklāt lēmums par sadalīšanu ļāva pagarināt šo termiņu pēc *Schneider* lūguma izņēmumu apstākļos.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

198 *Schneider*, apstrīdot sadalīšanas kārtību, Regulas 8. panta 4. punkta izpratnē apstrīd tāda lēmuma par sadalīšanu likumību, kuru atcēla Pirmās instances tiesa sakarā ar lēmuma par nesaderību, kas bija tā īstenošanas pasākums, pretlikumību (skat. šī sprieduma 44. un 58. punktu), tādējādi neizvērtējot tā būtību.

199 Ja koncentrācija, kā šajā gadījumā, jau ir tikusi īstenota brīdī, kad Komisija konstatē tās nesaderību ar kopējo tirgu, Regulas 8. panta 4. punkts ļauj iestādei uzdot veikt jebkādu atbilstošu darbību, lai atjaunotu efektīvu konkurenci.

200 Nelemjot, vai šī tiesību norma ir tiesību noteikums, kura mērķis ir piešķirt tiesības personām, nevar uzskatīt par pierādītu, ka Komisija to acīmredzami un būtiski pārkāpa, pieprasot abu koncentrācijas dalībnieku sadalīšanu, kas nodrošina *Legrand* neaizskaramību, un aizliedzot jebkādu vēlāku *Legrand* komercdarbību pārdošanu *Schneider*.

201 Jāņem vērā tostarp uzņēmumu, kas paziņoja par koncentrāciju, dominējošie stāvokļi Francijas zemsprieguma elektroiekārtu sektoriālajos tirgos, kurus ietekmēja koncentrācija, starpība, kas atdala to tirgus daļas no to tuvāko konkurentu daļām, to preču zīmju reputācija Francijā, kā arī tradicionālās sacensības izzušana starp abām ieinteresētajām personām.

202 Turklāt sadalīšanas tiesiskās kārtības izvēle, kā tas izriet no lēmuma par sadalīšanu 105. punkta, tika atstāta *Schneider* ziņā tiktāl, ciktāl šāda kārtība izslēdz prasītāja ievērojamu līdzdalību *Legrand* kapitālā un garantē *Legrand* grupas pārdošanu, atsevišķi nenodalot noteiktas *Legrand* darbības.

203 *Schneider* turklāt nav pierādījusi, ka lēmuma par sadalīšanu izpildes termiņš bija acīmredzami pārmērīgi īss. Apstrīdētajā lēmumā Komisija par trim mēnešiem pagarināja iepriekš uz sešiem mēnešiem noteikto termiņu 2001. gada 21. oktobra paziņojumā par iebildumiem.

204 Lēmuma 122. apsvērumā Komisija turklāt atzina, ka tā var, pirmkārt, piešķirt papildu trīs mēnešu termiņu, kura laikā pilnvarniekam tiktu piešķirtas neatsaucamas un ekskluzīvas pārdošanas pilnvaras, lai *Schneider* dotu rīcības iespēju, kas vajadzīga tā sarunās ar potenciālajiem pircējiem vai investoriem, un, otrkārt, pagarināt šos termiņus, ja par to tiek iesniegts lūgums, tiktāl, ciktāl *Schneider* vai pilnvarnieks var pierādīt, ka tie ir veikuši visu iespējamo, lai ievērotu termiņu.

205 Pēc 2002. gada 23. aprīļa tiesas sēdes pie pagaidu noregulējuma tiesneša lietā T-77/02 R Komisija 2002. gada 26. aprīlī piešķīra *Schneider* trīs mēnešu pagarinājumu, tādējādi pārceļot sadalīšanas termiņa beigas uz 2003. gada 5. februāri, proti, uz

vienu gadu, sākot no lēmuma par sadalīšanu paziņošanas, neskarot *Schneider* atstāto iespēju izņēmuma apstākļos lūgt papildu pagarinājumu.

206 Pat ja tiek atzīts, ka *Legrand* apmēra uzņēmuma pārdošana parasti notiek laikposmā, kas var pārsniegt vienu gadu, kā to liek domāt *Schneider* sniegtie komentāri lēmuma par nesaderību 110. punktā, prasītājam bija jālūdz jauns pagarinājums. Taču no lietas materiāliem neizriet, ka tas ir noticis.

207 Tomēr, kā izriet no *Schneider* 2001. gada 7. novembra atbildes uz Komisijas 2001. gada 24. oktobra paziņojumu par iebildumiem, *Schneider* jau pirms lēmuma par sadalīšanu bija sazinājies ar potenciālajiem pircējiem.

208 Visbeidzot, kā izriet no lēmuma par sadalīšanu II pielikuma 5. punkta, tajā tika uzdots vienīgi pieņemt saskaņā ar izvēlēto kārtību neatgriezenisku juridisku aktu, kura izpildei pēc būtības bija jānotiek trīs mēnešu laikā pēc šī akta pieņemšanas.

209 Līdz ar to nevar uzskatīt kā pašsaprotamu, ka Komisija uzlika *Schneider*, lai atdalītos no *Legrand*, noteikumus un atdalīšanās termiņu, kas radīja acīmredzamu un būtisku iestādes rīcības brīvības robežu pārkāpumu.

210 Tādējādi nav apmierināma *Schneider* argumentācija.

Par koncentrācijas dalībnieku starpā radušos saspīlējumu izmantošanu

— Lietas dalībnieku argumenti

211 *Schneider* apgalvo, ka Komisija izmantoja koncentrācijas dalībnieku starpā radušos saspīlējumus nākamajā dienā pēc lēmuma par nesaderību pieņemšanas, it īpaši, neļaujot *Schneider* laikus iepazīties ar *Legrand* sniegto informāciju diskusiju laikā, kuras beidzās, pieņemot lēmumu par sadalīšanu.

212 Komisijas rīcība bija tāda pati arī nākamajā dienā pēc lēmuma par sadalīšanu pieņemšanas. Komisija veicināja to, ka *Legrand* 2002. gada novembrī cēla prasību pret *Schneider* Francijā, un pēc tam saskaņoja savu argumentāciju par *Schneider* jauno pasākumu atbilstību ar iepriekš minēto *Cour d'appel de Versailles* spriedumu.

213 Komisija uz to atbild, ka *Legrand* attieksmes maiņa drīzāk ir radusies iespējamā interešu konflikta starp koncentrācijas dalībniekiem dēļ.

214 It īpaši *Schneider* neiesniedza nevienu konkrētu pierādījumu, lai pierādītu, ka tam nav bijusi piekļuve *Legrand* iesniegtajiem dokumentiem. Pēc tam, kad *Schneider* bija saņēmis attiecīgo dokumentu nekonfidenciālo versiju 2002. gada janvārī, tas pat neiesniedza īpašu pieteikumu par piekļuvi to konfidenciālajai versijai.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

215 *Schneider* apgalvojumi neļauj uzskatīt par pietiekami pierādītu iebildumu par to, ka Komisija izmantoja saspīlējumus, kas radās starp koncentrācijas dalībniekiem.

216 Īpaši jāatzīmē, ka sava iebildumu raksta 88. punktā Komisija bija norādījusi, ko neapstrīdēja arī *Schneider*, ka tā 2002. gada janvārī nosūtīja prasītājam ar *Legrand* saistīto dokumentu nekonfidenciālās versijas un sarakstu, kurā ir iekļauts piekļuvei liegto dokumentu nekonfidenciāls kopsavilkums. Taču no lietas materiāliem neizriet, ka *Schneider* bija iesniedzis īpašu pieteikumu par piekļuvi kāda no šo dokumentu konfidenciālajai versijai.

217 Turklāt nedz Komisijas vēlme saglabāt *Legrand* darbības lauku lēmumā par sadalīšanu, nedz valsts tiesu nolēmumu ņemšana vērā, izvērtējot *Schneider* piedāvātos līdzekļus, nedz kāda cita Komisijas veikta darbība koncentrācijas kontroles procedūrā nevar objektīvi un nepārprotami tikt uzskatīta par tādu rīcību, kuras pamatā ir bijis nodoms veicināt attiecību pasliktināšanos koncentrācijas dalībnieku starpā.

218 Līdz ar to *Schneider* iebildumi ir jānoraida.

Par to, ka Komisija neievēroja savu ekskluzīvo kompetenci

— Lietas dalībnieku argumenti

219 *Schneider* uzskata, ka Komisija, izvērtējot prasītāja koncentrācijas pārskatīšanas laikā piedāvāto korektīvo pasākumu spēkā esamību saskaņā ar *Cour d'appel de Versailles* 2002. gada 29. novembra sprieduma rezolutīvo daļu, kurā pagaidu kārtā lemts par vienkāršu valsts līgumtiesību jautājumu, būtiski un acīmredzami pārkāpa ekskluzīvo kompetenci, kuru tai piešķir Regula.

220 Komisija uzskata, ka tā nevienā brīdī nav neievērojusi savu ekskluzīvo kompetenci, nedz vēl jo vairāk pieļāvusi pietiekami būtisku pārkāpumu.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

221 Komisija, izmantojot savu pārbaudes kompetenci, kura ir tās rīcībā, lai lemtu par Kopienu līmeņa koncentrāciju saderību ar kopējo tirgu, nevar abstrahēties no nolīgumiem, kas saista dalībniekus, kuri ir paziņojuši par koncentrāciju, tiktāl, ciktāl to saistības ir likumīgas saskaņā ar piemērojamām valsts tiesībām.

222 *Schneider* kļūdaini uzskata, ka Komisija savas kompetences izmantošanu, lai izvērtētu *Schneider* korektīvo pasākumu spēkā esamību, ir pakļāvusi iepriekš minētā *Cour d'appel de Versailles* sprieduma rezolutīvajai daļai. Šajā sakarā strīds nav par Kopienu

konkurences tiesību pārākumu pār valsts konkurences tiesībām, bet strīds ir par to seku noteikšanu, ko privāttiesiskā kārtībā noslēgtam līgumam paredz valsts tiesības, kas reglamentē šādu līgumu saskaņā ar Kopienu tiesībām.

223 Līdz ar to nešķiet, ka Komisija ir pieļāvusi pietiekami būtisku Kopienu tiesību pārkāpumu, secinot, ka *Legrand* komercdarbību pārdošanas priekšlikumi, kurus ieteica *Schneider*, bija nenoteikti un līdz ar to nepieņemami, jo tie ir pretēji saskaņā ar valsts tiesībām privāttiesiskā kārtībā noslēgtam līgumam, kurš saskaņā ar kompetentās valsts tiesas atzinumu saistīja koncentrācijas dalībniekus saskaņā ar šīm tiesībām.

224 Šādos apstākļos *Schneider* argumentācija nav atbalstāma.

Par sprieduma lietā *Schneider I* neizpildi labā ticībā

— Lietas dalībnieku argumenti

225 Prasītājs norāda, ka spriedums lietā *Schneider I* noraidīja Komisijas analīzi par visiem tirgiem, izņemot Francijas sektoriālos tirgus. Līdz ar to Komisijai nebija nekāda iemesla pārskatīt koncentrāciju I stadijā, lai arī tā turklāt zināja, ka pēc 2002. gada 5. decembra, kas ir ar pārdošanas līgumu *Schneider* piešķirtais termiņš, lai varētu atsaukties uz klauzulu, kas atļauj atcelt *Legrand* pārdošanu, prasītājs zaudētu atlīdzību par centieniem, kurus tas veica, lai samazinātu savu zaudējumu.

226 Tāpat *Schneider* loģiskā veidā uzstāja, lai kontroles procedūra tiktu uzsākta nākamajā dienā pēc sprieduma lietā *Schneider I*, pamatojoties uz I stadijas sešu nedēļu termiņu. Šajā termiņā Komisijai vajadzēja labticīgi izpildīt spriedumu lietā *Schneider I*, dodot prasītājam iespēju vajadzības gadījumā iesniegt atbilstošus korektīvus pasākumus.

227 2002. gada 4. decembra lēmumā par II stadijas uzsākšanu turklāt bija pieļautas vairākas acīmredzamas kļūdas vērtējumā un tajā nebija ievērota spriedumā lietā *Schneider I* norādītā analītiskā shēma. Attiecīgo tirgu konkurences analīzē, kuru Komisija izklāstīja beigās, bija pieļauti tādi paši būtiski izlaidumi, kļūdas un pretrunas kā tie, kuru dēļ tika atcelts lēmums par nesaderību.

228 Komisija nepiekrīt, ka kontroles procedūras atkārtota uzsākšana I stadijā var tikt uzskatīta par sliktu praksi. Pēc *Schneider* lūguma saglabātais risinājums bija vienīgais, lai varētu pieņemt galīgu pozitīvu lēmumu par koncentrāciju līdz 2002. gada 5. decembrim.

229 Komisijas veiktā ekonomiskā analīze, pamatojoties uz *Schneider* papildināto informāciju, visos jautājumos atbilst analīzei, kuru pēc būtības atzina spriedumā lietā *Schneider I*, pēc tam, kad Komisija precīzāk norādīja iebildumu par savstarpējo atbalstu.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

230 No iepriekš minētā 2007. gada 9. marta rīkojuma lietā *Schneider Electric*/Komisija 48. punkta izriet, ka, pretēji tam, kā uzskata *Schneider*, Komisija likumīgi varēja

izvēlēties atkārtoti uzsākt koncentrācijas kontroles procedūru I stadijā, lai izdarītu secinājumus no iepriekš minētā sprieduma lietā *Schneider I*, ņemot vērā visu vajadzīgo, lai nodrošinātu iespējamā *Schneider* tiesību uz aizstāvību pārkāpuma neesamību.

231 Turklāt prasītāja apgalvojumi nav pietiekami, lai pierādītu, ka attiecīgo Francijas sektoriālo tirgu konkurences analīzē, kas ir iekļauta lēmumā par II stadijas uzsākšanu, ir pieļauti tādi paši trūkumi kā tajās analīzēs, kas ietekmēja koncentrācijas ietekmes uz ārpus Francijas atrodošajiem valstu sektoriālajiem tirgiem novērtējumu, kas ir iekļauts lēmumā par nesaderību un kuru noraida spriedums lietā *Schneider I*.

232 Analīzē pieļautās kļūdas, kuras ir atzītas spriedumā lietā *Schneider I*, nevar būt būtiskas, izvērtējot koncentrācijas ietekmi uz Francijas sektoriālajiem tirgiem šo tirgu specifiskuma dēļ.

233 No sprieduma lietā *Schneider I* 413. un 415. punkta, lasot tos kopā, izriet, ka nav iespējams noraidīt secinājumu, saskaņā ar kuru piedāvātais darījums radītu vai nostiprinātu Francijas zemsprieguma elektroiekārtu sektoriālajos tirgos, kur katrs no abiem dalībniekiem, kas paziņoja par koncentrāciju, jau bija ļoti spēcīgs, dominējošo stāvokli, kura rezultātā Regulas 2. panta 3. punkta izpratnē kopējā tirgū vai vismaz ievērojamā tā daļā tiktu būtiski traucēta efektīva konkurence.

234 Šajā sakarā kā būtiskas tika atzītas tās šo tirgu daļas, kuras norāda uz dominanci vai dominējošo stāvokli, ko nostiprina apvienotais uzņēmums, paaugstināta zemsprieguma elektroiekārtu vairumtirdzniecības cena, tradicionālās sacensības starp diviem galvenajiem dalībniekiem izzušana, kā arī abu dalībnieku preču zīmju reputācija.

235 Turklāt ir jānorāda, ka pietiek ar nopietnām šaubām par koncentrācijas saderību ar kopējo tirgu, lai pieņemtu lēmumu par II stadijas uzsākšanu saskaņā ar Regulas 6. panta 1. punkta c) apakšpunktu, lai arī pierādījums par dominējošā stāvokļa rašanos vai nostiprināšanos tiek prasīts no Komisijas saskaņā ar šīs Regulas 2. panta 3. punktu, ja tā atzīst koncentrāciju par nesaderīgu ar kopējo tirgu, pamatojoties uz 8. panta 3. punktu.

236 Līdz ar to nešķiet, ka, sprieduma lietā *Schneider I* izpildes nolūkā izvērtējot atlikušās konkurences problēmas, kas izriet no koncentrācijas Francijas sektoriālajos tirgos un kas vēl joprojām tiek uzskatītas par būtiskām, Komisija acīmredzami un būtiski neievēroja robežas, kuras ir uzliktas tās pilnvarām.

237 Šādos apstākļos Pirmās instances tiesa nevar apmierināt prasītāja argumentāciju.

Par tiesību uz aizstāvību pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

238 *Schneider* uzskata, ka Komisija ir pārkāpusi tā tiesības uz aizstāvību koncentrācijas atkārtotas izvērtēšanas laikā, jo *Schneider* nebija iespējams ņemt vērā Komisijas veiktās tirgus pārbaudes rezultātus un atbilstoši ņemt vērā grūtības, kuras varēja rasties.

239 Komisija atbild, ka koncentrācijas dalībnieku piekļuve tādu tirgu pārbaužu rezultātiem kā 2002. gada novembrī veiktajām pārbaudēm nav paredzēta kontroles stadijā, kura beidzas ar lēmuma par II stadijas uzsākšanu pieņemšanu, un ka šāda piekļuve nevar izrietēt no attiecīgās personas tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

240 Lai arī tiesības uz aizstāvību ir jāievēro pirms jebkāda lēmuma, kas var būt nelabvēlīgs attiecīgajiem uzņēmumiem, pieņemšanas, lēmums par II stadijas uzsākšanu, kas ir pieņemts pēc attiecīgajām tirgus pārbaudēm, nav *Schneider* nelabvēlīgs akts (iepriekš minētais 2006. gada 31. janvāra rīkojums lietā *Schneider Electric*/Komisija, 76. punkts, kuru apstiprināja iepriekš minētais 2007. gada 9. marta rīkojums lietā *Schneider Electric*/Komisija, 72. punkts), kura tiesiskums ir atkarīgs no šo tiesību ievērošanas.

241 Līdz ar to Komisija nav pieļāvusi pietiekami būtisku tāda tiesību noteikuma pārkāpumu, kas personām piešķir tiesības, nepaziņojot *Schneider* tirgu pārbaužu rezultātus kopš koncentrācijas kontroles I stadijas, kas atkārtoti izvērtēta nākamajā dienā pēc spriedumu lietā *Schneider I* un lietā *Schneider II* pasludināšanas.

242 Tādējādi *Schneider* iebildumi ir noraidāmi.

Par kļūdainu, negodīgu un diskriminējošu *Schneider* 2002. gada novembrī piedāvāto korektīvo pasākumu analīzi

— Lietas dalībnieku argumenti

243 *Schneider* pārmet Komisijai, ka tā bija atzinusi, ka pastāv nopietnas šaubas par koncentrācijas saderību ar kopējo tirgu Regulas 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē, tā vietā, lai piemērotu 2. panta 3. punktā minēto kritēriju par dominējošā stāvokļa rašanos vai nostiprināšanos, ar ko ir jāpamato lēmums par nesaderību saskaņā ar 8. panta 3. punktu.

244 *Schneider* arī iebilst pret to, ka Komisija uzskatīja par nepietiekamiem tā 2002. gada novembra korektīvos pasākumus, lai arī tie, izmantojot pārdošanu, vienam autonomu un dzīvotspējīgu uzņēmumu pircējam atcēla *Schneider* un *Legrand* darbību pārklāšanos ietekmētajos tirgos, piedāvāja lielu preču un preču zīmju klāstu un atvieglotu piekļuvi izplatīšanai, sakarā ar *Schneider* rīcības saistībām novērsa jebkādu iespēju attiecībā uz *Schneider* atbalstu un potenciālo pircēju sarakstā iekļāva vienīgi rūpniecības uzņēmumus, kas ir spējīgi attīstīt pārdoto uzņēmumu.

245 *Schneider* strukturālās saistības tika papildinātas ar rīcības saistībām, kuras Komisija ir akceptējusi citās koncentrāciju lietās, atvieglojot piekļuvi izplatīšanai un atceļot jebkādu atbalsta iespējamību.

246 Komisija pēc būtības apstiprina, ka tā atzina, ka *Schneider* korektīvie pasākumi neļāva novērst visas identificētās konkurences problēmas Francijas zemsprieguma

elektroiekārtu tirgos un ka tie, neskaitot *Cour d'appel de Versailles* sprieduma radīto tiesisko nedrošību, norādīja uz vairākām pārdodamo uzņēmumu maksātspējas, autonomijas un atbilstības problēmām, lai atjaunotu efektīvu konkurenci. Komisija novērtēja šo korektīvo pasākumu ietekmi uz ietekmētajiem tirgiem šādos aspektos: tirgus daļas, pārklāšanās atcelšana, pārdodamo preču zīmju spēks un *Schneider*/*Legrand* sarunu vešanas ar vairumtirgotājiem pilnvaras.

247 Papildus tam, ka katra koncentrācijas lieta rada īpašas konkurences problēmas, piedāvātajiem rīcības pasākumiem bija tikai ļoti ierobežota ietekme un to piemērošanas kontrole radītu ievērojamas grūtības, ņemot vērā daudzās preces un izplatītājus, kuriem šīs saistības tiktu piemērotas.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

248 Pirmās instances tiesa atgādina, ka, kā tas izriet no iepriekš minētā Tiesas 2007. gada 9. marta rīkojuma lietā *Schneider Electric*/Komisija 48. punkta, Komisija likumīgi varēja atkārtoti I stadijā pārbaudīt koncentrāciju nākamajā dienā pēc sprieduma lietā *Schneider I* pasludināšanas.

249 Tā kā Komisija izlēma atkārtoti pārbaudīt koncentrāciju šajā stadijā, tā, lai uzsāktu koncentrācijas kontroles II stadiju ar 2002. gada 4. decembra lēmumu, varēja tikai piemērot Regulas 6. panta 1. punkta c) apakšpunktā minēto kritēriju par nopietnu šaubu esamību saistībā ar koncentrācijas saderību ar kopējo tirgu.

250 Līdz ar to *Schneider* kļūdaini pārmet Komisijai, ka tā nav izmantojusi kritēriju par dominējošā stāvokļa rašanos vai nostiprināšanos Regulas 2. panta 3. punkta izpratnē, uz kuru Komisijai ir jābalstās, kad tā pieņem lēmumu, ar kuru koncentrācija tiek atzīta par nesaderīgu ar kopējo tirgu saskaņā ar 8. panta 3. punktu.

251 Jautājumā par *Schneider* korektīvo pasākumu atbilstību, lai atrisinātu atlikušās Komisijas identificētās konkurences problēmas Francijas zemsprieguma elektroiekārtu sektoriālajos tirgos, nav šaubu, ka *Schneider* piedāvātā *Legrand* komercdarbību pārdošana ir galvenais piedāvāto korektīvo pasākumu elements.

252 No tā izriet, ka *Cour d'appel de Versailles* uzdotais rīkojums *Schneider* atteikties no saviem priekšlikumiem par *Legrand* aktīvu, kas izdoti, nesaņemot *Legrand* piekrišanu, neinvestēšanu veicinātu to, ka tiek attaisnotas šaubas, kuras bija Komisijai par koncentrācijas saderību ar kopējo tirgu.

253 Turklāt, it īpaši ņemot vērā ietekmi, kas Francijā bija *Schneider*/*Legrand* grupai saistībā ar šīs grupas ievērojamo dalību dažādos zemsprieguma elektroapgādes papildu produktu segmentos, tradicionālās sacensības starp abiem koncentrācijas dalībniekiem izzušanu un ieinteresēto personu īpašumā atstātajām slavenajām preču zīmēm, nešķiet, ka Komisija ir būtiski un acīmredzami pārkāpusi savu rīcības brīvību, uzskatot, ka *Schneider* korektīvie pasākumi nebija pietiekami, lai izzustu jebkādas nopietnas šaubas par koncentrācijas saderību ar kopējo tirgu.

254 Līdz ar to nav pierādīts, ka Komisijas atteikums atzīt šo pasākumu piemērotību, lai kliedētu nopietnas šaubas, kuras tai joprojām pastāvēja par koncentrācijas saderību ar kopējo tirgu, ir radies, kā to uzskata *Schneider*, kļūdainas, negodīgas un diskriminējošas šo pasākumu analīzes rezultātā.

255 Tādējādi *Schneider* iebildumi šajā sakarā ir noraidāmi.

256 No iepriekš minētā izriet, ka neviens no iebildumiem par jebkādu Komisijas rīcību koncentrācijas kontroles procedūrā neatklāj tāda tiesību noteikuma pietiekami būtisku pārkāpumu, kas personām piešķir tiesības.

257 Šādos apstākļos ir jāizslēdz, ka Komisijai šīs vispārīgās rīcības dēļ var likt atbildēt vai nu par zaudējumu palielināšanos, kurus *Schneider* uzskata, ka ir cietis sakarā ar pietiekami būtiskiem Kopienu tiesību pārkāpumiem lēmumā par nesaderību, vai par izdevumiem, kuri tam ir radušies sadalīšanas procedūrā vai Francijas tiesās.

258 Tādējādi vienīgi tas, ka *Schneider* — nesaskaņas starp 2001. gada 3. augusta paziņojuma par iebildumiem un lēmuma par nesaderību dēļ — nebija nodrošināta iespēja iesniegt korektīvos pasākumus, kas varēja atrisināt *Schneider* atbalstu *Legrand* uzņēmumam attiecīgajos Francijas sektoriālajos tirgos, dod prasītājam tiesības saņemt tādu zaudējumu atlīdzību, kurus tas ir cietis šīs kļūdainās rīcības rezultātā.

259 Līdz ar to Pirmās instances tiesai ir jāizvērtē, vai lēmumā par nesaderību pieļautā kļūda — kļūda, kas var radīt Kopienas ārpuslīgumisko atbildību, var tikt uzskatīta par tādu, kas pietiekami tiešas cēloņsakarības rezultātā ir sasaistāma ar šajā sakarā minētajiem zaudējumiem.

Par apgalvoto cēloņsakarību starp pietiekami būtisku Kopienu tiesību pārkāpumu lēmumā par nesaderību un šajā sakarā minētajiem zaudējumiem

Par *Schneider* īpašumā esošo *Legrand* aktīvu vērtības zudumu

260 Zaudējumi, uz kuriem galvenokārt atsaucas *Schneider*, izriet no finansiāla zaudējuma, kas prasītājam radās sakarā ar pienākumu pārdot *Legrand* aktīvus par cenu, kas bija zemāka par cenu, par kuru *Schneider* tos nopirka.

261 Lēmums par sadalīšanu, kas ir prettiesisks, jo tas bija lēmuma par nesaderību, kas pats bija prettiesisks, īstenošanas pasākums, faktiski noteica *Schneider* termiņu *Legrand* aktīvu pārdošanai, aizliedzot tam jebkādu šo aktīvu atsevišķu pārdošanu.

262 Līdz ar to, ja Komisijas ar lēmumu, kuram trūkst juridiskā pamata, noteiktajā termiņā *Schneider* nevarēja pārdot aktīvus, no kuriem tam pašam bija jāatbrīvojas, neciešot par to zaudējumus, šo aktīvu vērtības samazināšanās dēļ laikā no to iegādāšanās dienas līdz noteiktajai to pārdošanas dienai, ir jāatzīst, ka šos zaudējumus

ir tieši radījis pienākums izpildīt prettiesisku lēmumu, turklāt neraugoties uz iemesliem, kuru dēļ attiecīgie aktīvi bija zaudējuši vērtību attiecīgajā laikposmā.

263 Tomēr, lai noteiktu zaudējumus, kas ir radušies Kopienu iestādes kļūdainas rīcības rezultātā, ir jāņem vērā tādas pienākuma neizpildes sekas, kas ir radījusi atbildības iestāšanos, nevis akta, kurā šī neizpilde ir iekļauta, sekas tiktāl, ciktāl iestāde varēja pieņemt vai tai bija jāpieņem akts ar tādām pašām sekām, nepārkāpjot tiesību normu.

264 Citiem vārdiem, cēloņsakarības saiknes vērtējums nevar izrietēt no nepareiza uzskata, saskaņā ar kuru prettiesiska akta neesamības gadījumā iestāde nerīkotos vai pieņemtu pretēju aktu, kas no tās puses arī varētu būt prettiesiska rīcība, bet šādā vērtējumā ir jāsalīdzina kļūdainas rīcības rezultātā radusies situācija attiecībā pret attiecīgo trešo personu ar situāciju, kas tam ir radusies ar iestādes rīcību, kas ievēro tiesību noteikumu.

265 Ja kļūda, kas pamato prasību par zaudējumu atlīdzību, ir pieļauta lēmumā, ar ko kādam pieteikuma iesniedzējam atsaka piešķirt atļauju vai jebkādu citu labvēlīgu lēmumu, nevar, izvērtējot kļūdas un salīdzinājuma starp patieso situāciju un juridiski rekonstruēto situāciju sekas, pieņemt, ka identificētās kļūdas neesamības gadījumā pieteikuma iesniedzējs uzreiz saņems atļauju vai citu labvēlīgu lēmumu, kuru tas prasīja.

266 Tiesību uz aizstāvību pārkāpuma gadījumā, kas ietekmē lēmumu, ar kuru par nesaderīgu ar kopējo tirgu ir atzīta uzņēmumu apvienošanās, tādā pašā veidā ir nevis

jāapgalvo, ka šāda pārkāpuma neesamības gadījumā paziņotā koncentrācija tiktu tieši vai netieši atzīta par saderīgu, bet gan jāizvērtē, kādas sekas identificētā kļūda varēja atstāt uz lēmuma būtību.

267 Tādējādi šajā lietā zaudējumi, par kuriem ir atbildīga Kopiena, nevar izrietēt no salīdzinājuma starp situāciju, ko radīja lēmums par nesaderību, un situāciju, ko raksturo koncentrācijas tieša vai klusējot izteikta atļauja, izņemot gadījumu, kad Kopienu tiesa var atzīt, ka Komisija atzina nesaderību tieši un nepārprotami sakarā ar pierādītu savu likumīgo pienākumu neievērošanu.

268 Līdz ar to, lai pieņemtu lēmumu par pietiekamas cēloņsakarības esamību starp identificēto pienākumu neizpildi un apgalvotajiem zaudējumiem, ir jāizvērtē spriedumā lietā *Schneider I* atzītās kļūdas ietekme uz koncentrācijas kontroles procedūras turpinājumu.

269 Šajā sakarā, lai arī no sprieduma lietā *Schneider I* izriet, ka pietiekami būtiska *Schneider* tiesību uz aizstāvību pārkāpuma rezultātā par prettiesisku ir padarīts lēmums par nesaderību, no tā tomēr neizriet, ka šāda pārkāpuma neesamības gadījumā koncentrācija ir jāatzīst par saderīgu ar kopējo tirgu.

270 Sprieduma lietā *Schneider I* 465. punktā tika apgalvots, ka attiecībā uz izpildes pasākumiem, kas saskaņā ar EKL 233. pantu prasīja atcelt lēmumu par nesaderību šī prettiesiskuma dēļ (skat. spriedumu lietā *Schneider I*, 462. un 463. punkts), Komisijai bija jānodrošina, ka *Schneider* tiek garantētas tiesības aizstāvēties pret iebildumiem, kurus Komisija izvirzīja attiecībā uz katru no Francijas zemsprieguma elektroiekārtu sektoriālajiem tirgiem, kurus ietekmēja koncentrācija, un vajadzības gadījumā ieteikt atbilstošus korektīvos pasākumus, lai, iespējams, koncentrācijas pārskatīšanas noslēgumā saņemtu lēmumu, ar ko koncentrāciju atzīst par saderīgu.

271 Kā to atzina pats *Schneider* savā replikā, lēmumā par nesaderību ietvertā ekonomiskā analīze par koncentrācijas ietekmi uz Francijas sektoriālajiem tirgiem netika atzīta par nelikumīgu spriedumā lietā *Schneider I*.

272 Jautājumā par sprieduma lietā *Schneider I* izpildes pasākumiem Komisijai bija vēlreiz jāveic koncentrācijas kontrole, neizslēdzot iespēju, ka šī koncentrācija var tikt atzīta par saderīgu ar kopējo tirgu, un šajā sakarā tai bija jāuzklausa prasītājs par iebildumu saistībā ar savstarpēju atbalstu un bija jāņem vērā iespējamie korektīvie pasākumi, kurus būtu varējuši iesniegt *Schneider* un *Legrand*, lai atrisinātu saderības ar kopējo tirgu problēmas, kuras radīja to savstarpējais atbalsts attiecīgajos Francijas sektoriālajos tirgos.

273 Līdz ar to Komisijai, izpildot spriedumu lietā *Schneider I*, nebija nekāds procesuāls pienākums atzīt koncentrāciju par saderīgu ar kopējo tirgu.

274 Turklāt ir jānoraida prasītāja tiesas sēdē izteiktais apgalvojums, saskaņā ar kuru pastāvēja prezumpcija par to, ka paziņotā koncentrācija ir saderīga ar kopējo tirgu.

275 Saskaņā ar Kopienu judikatūru Regulā nav paredzēta nekāda prezumpcija par paziņotas koncentrācijas saderību ar kopējo tirgu, un Komisijai katrā lietā ir jāsniedz nepārprotams viedoklis par šo saderību un attiecīgi jāpieņem lēmums (Pirmās instances tiesas 2005. gada 14. decembra spriedums lietā T-210/01 *General Electric*/Komisija, Krājums, II-5575. lpp., 61. punkts).

276 Protams, ka koncentrācija klusējot tiek uzskatīta par saderīgu ar kopējo tirgu, ja Komisija nav pieņēmusi lēmumu par II stadijas uzsākšanu Regulas 10. panta 1. punktā paredzētajā mēneša laikā un ja tā nav lēmusi par koncentrācijas saderību ar kopējo tirgu 10. panta 3. punktā noteiktajā četru mēnešu termiņā.

277 Tomēr nav šaubu, ka neviens no šiem abiem gadījumiem neapstiprinās šajā lietā, jo Komisija bija likumīgi termiņos pabeigusi abas koncentrācijas saderības kontroles stadijas, pieņemot attiecīgajos Regulas noteikumos paredzētos aktus.

278 Līdz ar to lēmumā par nesaderību identificētā kļūda neatņēma *Schneider* tiesības saņemt tiešu vai netiešu lēmumu par koncentrācijas saderību, kas pamato to, ka visas šo tiesību liegšanas finansiālās sekas un it īpaši tās, kas izriet no pienākuma pārdot *Legrand* aktīvus, tiek uzskatītas par zaudējumu, par kuru atbildība ir uzliekama Kopienai.

279 No tā izriet, ka *Schneider* nevarēja likumīgi apgalvot, ka lēmumā par nesaderību pieļautās kļūdas dēļ tas ir cietis zaudējumus, kas ir vienādi ar visas *Legrand* aktīvu vērtības zudumu, kuri *Schneider* piederēja 2001. gada 10. oktobrī, t.i., naudas summa apmērā no 2,483 un 3,326 miljardiem EUR, ja nepastāv pietiekami tieša cēloņsakarība starp šiem zaudējumiem un pārkāpumu, kas rada Kopienu atbildības iestāšanos.

280 Nepastāvot tiesībām uz koncentrācijas atzīšanu par saderīgu ar kopējo tirgu, prasītājam neapšaubāmi varēja būt nopietna iespēja saņemt labvēlīgu lēmumu — iespēja, kuras atņemšana radīja noteiktus un atlīdzināmus zaudējumus.

281 Nevar izslēgt, ka prasītājs, sniedzot savus apsvērumus par iebildumu saistībā ar savstarpēju atbalstu un iesniedzot neinvestēšanas priekšlikumus, lai saistībā ar šo iebildumu varētu samazināt vai kompensēt plānotās koncentrācijas pret konkurenci vērsto ietekmi, varēja prasīt Komisijai atzīt koncentrācijas saderību ar kopējo tirgu, ja vien nebija pieļauta kļūda vērtējumā.

282 Tomēr, kā to turklāt atklāj *Schneider* iesniegtais ekspertu atzinums par apgalvoto zaudējumu noteikšanu, ir sarežģīti noteikt neinvestēšanas raksturu un apmēru, kas bija vajadzīgs, lai koncentrāciju padarītu par saderīgu ar kopējo tirgu un saņemtu Komisijas piekrišanu tās īstenošanai. Vēl jo grūtāk ir noteikt pārdošanu un darījumu, kurus paredzēja šie korektīvie pasākumi, ietekmi uz visu prasītāja īpašumā esošo aktīvu vērtību.

283 No tā izriet, ka ekonomisko rādītāju izmaiņu novērtējums, kas neapšaubāmi būtu bijis pievienots iespējamajam lēmumam par saderību, ir pārāk nenoteikts, lai varētu lietderīgi veikt salīdzinājumu ar situāciju, kas izriet no lēmuma par nesaderību. Pieņemot, ka *Schneider* bija zaudējis efektīvu iespēju saņemt lēmumu par saderību, šīs iespējas īstenošana ir saistīta ar pārāk nedrošiem parametriem, lai varētu noteikt pārliecinošu apmēru.

284 Šajā sakarā ir jānorāda, ka, pirmkārt, *Legrand* aktīvu pārdošana varēja būt neīstenojama valsts tiesību dēļ un, otrkārt, nav iespējams izlemt, vai *Schneider* aktīvu pārdošanas pietiekamā apmērā, lai atlīdzinātu sava un *Legrand* stāvokļa savstarpējo atbalstu, rezultātā nezustu jebkāda prasītāja interese īstenot koncentrāciju.

285 Līdz ar to *Schneider* zaudējumu, ko tas ir cietis, jo tam tika atņemta nopietna iespēja saglabāt *Legrand* aktīvus, atlīdzināšana nevar tikt paredzēta.

286 Tādējādi ir jāuzskata, ka nepastāv pietiekami cieša cēloņsakarība starp pieļauto nelikumību un iespējamā lēmuma par koncentrācijas saderību pieņemšanas iespējas atņemšanu, lai varētu iestāties Kopienas atbildība sakarā ar *Schneider* uzlikto pienākumu pārdot savus aktīvus uzņēmumā *Legrand* un lai līdz ar to tiktu atzīti zaudējumi, par kuriem vainojama Kopiena un kas ir vienādi ar vispārējo vērtības zudumu, kuru šie aktīvi cieta laikā starp to iegādi, ko veica *Schneider*, un to vēlāk notikušo pārdošanu.

287 To pašu iemeslu dēļ *Schneider* turklāt nevar pamatoties uz to, ka prettiesiskais lēmums par nesaderību radīja tam neiespējamību īstenot no koncentrācijas plānoto sinerģiju un līdz ar to iznīcināja tā rūpniecisko stratēģiju, nedz arī uz to, ka šis lēmums nodarīja kaitējumu tā tēlam ar lēmuma negatīvo ietekmi uz prasītāja reputāciju.

288 Tomēr pastāv pietiekami cieša cēloņsakarība, lai piešķirtu tiesības uz zaudējumu atlīdzību, starp izdarīto nelikumību un abiem prasītāja ciesto zaudējumu veidiem. Pirmais zaudējumu veids attiecas uz izdevumiem, kas uzņēmumam radās, piedaloties atkārtotā koncentrācijas kontroles procedūrā pēc Pirmās instances tiesas 2002. gada 22. oktobrī pasludinātajiem atceļošajiem spriedumiem. Otrs zaudējumu veids ir saistīts ar pārdošanas cenas samazinājumu, kura *Schneider* bija jāpiešķir *Legrand* aktīvu pircējam, lai panāktu vienošanos, ka pārdošanas spēkā stāšanās brīdis tiek atlikts uz tādu laiku, kas būtu vajadzīgs, lai nodrošinātu, ka tajā laikā esošajai tiesvedībai Kopienu tiesā līdz tās pabeigšanai nezūd tās priekšmets.

Par honorāru izdevumiem, administratīvajiem un tiesāšanās izdevumiem, kas radušies *Schneider*

289 Attiecībā uz izdevumiem, kas *Schneider* radušies par *ad hoc* pilnvarnieka honorāriem, ir jānorāda, ka pilnvarnieka iecelšanas juridiskais pamats ir Regulas 7. pants, kas uzņēmumam, kurš, pirms Komisija ir lēmusi par paziņotās koncentrācijas saderību, ir kļuvis par cita uzņēmuma aktīvu īpašnieku, izmantojot PAP, kā šajā lietā, uzliek pienākumu saskaņā ar atkāpi ietverošo 7. panta 3. punktu izmantot savas balsstiesības, kas ir saistītas ar attiecīgajiem vērtspapīriem, kas izriet no šī PAP, vienīgi ar Komisijas piešķirtu atļauju, pamatojoties uz 7. panta 4. punktu.

290 Līdz ar to tieši saskaņā ar šo tiesību normu Komisija 2001. gada 4. decembrī pēc *Schneider* lūguma piešķīra atļauju izmantot balsstiesības, kas ir saistītas ar tā līdzdalību *Legrand* uzņēmumā, izmantojot *Schneider* iecelto pilnvarnieku, ievērojot nosacījumus, kurus paredz Komisijas apstiprinātais pilnvarojuma līgums.

291 Līdz ar to *Schneider* nav pamata prasības pieteikuma 149. punktā apgalvot, ka pilnvarnieka iesaistīšana bija vajadzīga sakarā ar lēmuma par nesaderību pieņemšanu, kā arī replikas 252. punktā norādīt, ka, ja koncentrācija kļūdaini nebūtu aizliegta 2001. gada 10. oktobrī, *Schneider* nekad nebūtu bijusi vajadzība izmantot pilnvarnieku, lai īstenotu savas tiesības *Legrand* pilnsapulcē 2001. gada decembrī, ņemot vērā, ka šajā datumā *Schneider* tieši pastāvēja ekskluzīva kontrole.

292 Kā tas jau tika atzīts, lēmuma par nesaderību atcelšana automātiski nenozīmēja koncentrācijas atzīšanu par saderīgu ar kopējo tirgu, jo Francijas zemsprieguma elek-

troiekārtu sektoriālajos tirgos turpināja pastāvēt citas no koncentrācijas izrietošas konkurences problēmas.

293 Attiecībā uz izdevumiem par juridisko, nodokļu un banku padomdevēju konsultācijām un citiem administratīvajiem izdevumiem, kas radušies, īstenojot sadalīšanu saskaņā ar Komisijas noteikto kārtību, arī tie nav atzīstami par tādiem, kas radušies Komisijas nelikumības rezultātā, pieņemot lēmumu par nesaderību.

294 Pirmkārt, lēmuma par nesaderību prettiesiskums un līdz ar to arī lēmuma par sadalīšanu prettiesiskums nenozīmē, kā jau tas tika atzīmēts, ka koncentrācija ir jāatzīst par saderīgu, kā arī ka uzņēmumi varēja turpināt darbību kā apvienots uzņēmums. Līdz ar to nevar pieņemt, ka *Schneider* radušies administratīvie izdevumi, lai īstenotu aktīvu sadalīšanu, tam nebūtu radušies, ja iestāde būtu pieņēmusi tiesisku lēmumu.

295 Otrkārt, tiktāl, ciktāl *Schneider* apgalvo, ka tam bija jāuzņemas ārkārtīgi lieli izdevumi kļūdainas sadalīšanas kārtības dēļ, kas tam tika noteikta ar lēmumu par sadalīšanu, un sakarā ar Komisijas šajā kontekstā izrādīto principialitāti, šis apgalvotais zaudējumu veids ir saistīts nevis ar spriedumā lietā *Schneider I* atzīto tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, bet ar autonomiem iebildumiem, kas netika apskatīti šajā spriedumā attiecībā uz pietiekami būtiskiem pārkāpumiem, lai pastāvētu tiesības uz zaudējumu atlīdzību.

296 Attiecībā uz izdevumiem, kas ir radušies *Legrand* ierosinātā procesa valsts tiesā dēļ, pietiek atzīt, ka pats prasītājs uzskata, ka tos radīja nevis prettiesiskais lēmums par nesaderību, bet Komisijas rīcība, izmantojot saspīlējumus starp koncentrācijas

dalībniekiem, kas šajā spriedumā netika minēts kā iebildums, pamatojoties uz kuru var tikt paredzēta Kopienas atbildība.

297 Izdevumus, kas radušies tiesas kontroles procedūrā, ko veica Kopienu tiesa, nosaka lēmumi par tiesāšanās izdevumiem saskaņā ar īpašiem procesuāliem noteikumiem, kas ir piemērojami šāda veida izdevumiem lēmumos, ar ko izbeidz tiesvedību un īpašās procedūras, kas ir paredzētas, ja tiek apstrīdēts tiesāšanās izdevumu apmērs, beigās (šajā lietā skat. iepriekš minētos 2004. gada 29. oktobra rīkojumus lietā T-310/01 DEP un T-77/02 DEP *Schneider Electric*/Komisija). Šīs procedūras ir paredzētas vienīgi tādu pašu summu vai summu, kas radušās viena un tā paša iemesla dēļ tādas prasības ietvaros, ar kuru tiek apstrīdēta Kopienas ārpuslīgumiskā atbildība, ieskaitot no tādu personu puses, kurām, ņemot vērā, ka tām spriedums nav bijis labvēlīgs, ir jāatlīdzina tiesāšanās izdevumi, kā tas ir *Schneider* gadījumā lietās T-48/03 un C-188/06 P.

298 Visbeidzot attiecībā uz izdevumiem par honorāriem saistībā ar konsultācijām un dažāda veida administratīvajiem izdevumiem, kas radušies *Schneider*, lai piedalītos atkārtotā koncentrācijas kontroles procedūrā, ko prasīja spriedumi lietā *Schneider I* un lietā *Schneider II*, savukārt ir jāatzīmē, ka tie ar tiešu un noteiktu cēloņsakarības saikni ir saistīti ar iestādes kļūdaino rīcību.

299 Tieši tāpēc, ka Komisija 2001. gada 3. augusta paziņojumā par iebildumiem nebija minējusi ar konkurenci saistītu problēmu, uz kuru balstīts lēmums par nesaderību, prasītājam nebija dota iespēja izteikt savu viedokli par šo jautājumu un piedāvāt atbilstošus pretpasākumus — kas bija apstāklis, kas pamatoja attiecīgā lēmuma atcelšanu. Šī atcelšana obligāti prasīja atkārtot procedūru, kas tieši bija domāta, lai

prasītājs varētu izteikties par apstrīdēto iebildumu un vajadzības gadījumā iesniegt priekšlikumus par pasākumiem, kuru mērķis būtu labot koncentrācijas sekas šajā jautājumā, lai arī tam bija jābūt šādai iespējai, pirms Komisija pieņem lēmumu par koncentrācijas saderību ar kopējo tirgu.

300 Izmaksas, kuras prasītājam radīja tā dalība kontroles administratīvajā procedūrā, kas atkārtoti tika veikta pēc spriedumiem lietā *Schneider I* un lietā *Schneider II*, nebūtu radušās, ja Komisija uzreiz būtu pieņēmusi lēmumu, kas ievēro tiesības uz aizstāvību un kas nebūtu bijis jāatceļ šī iemesla dēļ, un kas varēja izbeigt kontroles procedūru vai nu paziņojot, ka koncentrācija ir saderīga, vai nesaderīga.

301 Neapšaubāmi, ja 2001. gada 3. augusta paziņojumā par iebildumiem būtu bijis minēts iebildums par savstarpēju atbalstu, *Schneider* būtu sniedzis savu viedokli par šo jautājumu un vajadzības gadījumā būtu sagatavojis atbilstošus korektīvos pasākumus pirms Komisijas lēmuma par koncentrācijas saderību pieņemšanas, kā *Schneider* to izdarīja pēc šī lēmuma atcelšanas un pēc tam notikušās atkārtotās koncentrācijas kontroles procedūras. Tomēr var būt sarežģīti apstrīdēt, ka tas, ka uz divpadsmit mēnešiem pārtrauktu administratīvu procesu izskata atkārtoti, pamatojoties uz citu juridisko pamatu, nenoliedzami attiecīgajai regulējošās iestādes personai uzliek nesalīdzināmi lielāku nastu nekā tā, ko uzliktu uzņēmuma un tā padomdevēju, kas jau bija pilnībā iekļauti sanāksmēs un viedokļu apmaiņā ar kompetentajiem Komisijas dienestiem, atbilde uz tādu pašu iebildumu sākotnējā kontroles procedūrā.

302 No tā izriet, ka izdevumi, kas radušies *Schneider*, piedaloties koncentrācijas kontroles procedūrā, kas bija atkārtoti veikta pēc spriedumiem lietā *Schneider I* un lietā *Schneider II*, ar pietiekamu cēloņsakarību ir saistīti ar iestādes kļūdaino rīcību, lai pastāvētu tiesības uz zaudējumu atlīdzību.

Par *Legrand* pārdošanas cenas samazināšanu, kas piešķirta *Wendel-KKR*, lai atļautu atlikt pārdošanas spēkā stāšanās datumu

303 Pirmās instances tiesai ir jāizvērtē, vai lēmuma par nesaderību prettiesiskuma rezultātā nav samazinājusies vērtība, kādā ar *Wendel-KKR* noslēgtajā pārdošanas līgumā tika novērtēti *Schneider* piederošie aktīvi *Legrand* kapitālā.

304 Nav šaubu, ka sarunas par *Legrand* pārdošanu un pārdošanas līguma noslēgšana starp *Schneider* un *Wendel-KKR*, kas notika 2002. gada 26. jūlijā, notika pēc 2001. gada 10. oktobra lēmuma par nesaderību, kas, lai arī bija prettiesisks, juridiski bija spēkā līdz tā atcelšanai ar 2002. gada 22. oktobrī pasludināto spriedumu lietā *Schneider I*.

305 *Schneider* šī lēmuma dēļ bija spiests ar *Wendel-KKR* organizēt un pabeigt sarunas par *Schneider* aktīvu *Legrand* uzņēmumā pārdošanu pat pirms sprieduma, kurā pieņemts lēmums par tā prasību atcelt šo lēmumu, pasludināšanas, lai noraidoša sprieduma gadījumā vēlāk nebūtu jāsāk un jāpabeidz sarunas par pārdošanu apstākļos, kas uzreiz būtu nelabvēlīgāki tā interešu aizstāvībai, jo šādām sarunām būtu jānotiek ļoti īsā laikposmā, ņemot vērā nolikto sadalīšanas termiņu uz 2003. gada 5. februāri un nenoteiktību par to, vai Komisija piešķirs jaunu šī termiņa pagarinājumu.

306 No tā izriet, ka *Schneider* sakarā ar lēmuma par nesaderību pastāvēšanu vienlaikus bija jānosaka 2002. gada 26. jūlijā noslēgtajā pārdošanas līgumā *Legrand* pārdošanas cena un turklāt bija jāgarantē iespēja apturēt šīs pārdošanas izpildi līdz 2002. gada 10. decembrim.

307 Šis datums bija pietiekami vēlāks par paredzēto pasludināšanas datumu spriedumam lietā *Schneider I*, kas tika taisīts paātrinātā procesā, lai *Schneider* tā prasības atcelt tiesību aktu noraidīšanas gadījumā varētu vienlaikus saņemt apstiprinājumu par apstrīdētā lēmuma tiesiskumu vai arī vēlāk notikušās atcelšanas gadījumā būtu pārliecināts par iespēju, ka Komisija vēlreiz izvērtē koncentrāciju, iesniedzot jaunus korektīvos pasākumus, lai tiktu pieņemts galīgs lēmums, kurā likumīgi ir lemts par koncentrācijas saderību ar kopējo tirgu.

308 Līdz ar to tieši tāpēc, ka lēmumā par nesaderību bija pieļautas divas nelikumības, kuras *Schneider* varēja šķist acīmredzamas, un vēloties tiesiskā kārtībā saņemt tiesisku lēmumu, ar kuru izlemta koncentrācijas saderība, *Schneider* vienlaikus nācās organizēt sarunas un 2002. gada 26. jūlijā noslēgt *Legrand* pārdošanas līgumu un atlikt šīs pārdošanas faktisko īstenošanu līdz 2002. gada 10. decembrim.

309 Turklāt no lietas materiāliem neizriet, ka pārdošanas līgumu varēja noslēgt agrāk par 2002. gada 26. jūliju, pat ja apstrīdētais lēmums *Schneider* nešķita acīmredzami pretiesisks, ko prasītājs lūdza atzīt Pirmās instances tiesai.

310 Būtībā, sākot no 2001. gada 10. oktobra, ir jāņem vērā negrozāms termiņš, kas ir vajadzīgs sarežģītu finanšu mehānismu, kas ir pamatā *Legrand* vērienīgu aktīvu pārdošanai, izstrādei un ieviešanai, kā to parāda *Schneider* centieni saņemt no Komisijas sākotnēji noteiktā sadalīšanas sešu mēnešu termiņa pagarinājumu.

311 Šis pienākums atlikt *Legrand* pārdošanas faktisko īstenošanu, ko no lēmuma, kurā likumīgi nolemts par koncentrācijas saderību ar kopējo tirgu, secināja *Schneider* ar

leģitīmiem paņēmieniem, nenoliedzami lika prasītājam samazināt *Wendel-KKR Legrand* pārdošanas cenu salīdzinājumā ar cenu, kura tiktu noteikta parastas pārdošanas gadījumā, kas notiktu, ja nebūtu lēmuma par nesaderību, kas no sākuma šķita esam tāds, kurā ir pieļautas divas acīmredzamas nelikumības.

312 Jāatzīmē, ka *Legrand* aktīvu faktiskās pārdošanas atlikšana uz 2002. gada 10. decembri nozīmēja to, ka *Wendel-KKR* tika piešķirta atlīdzība par riska uzņemšanos saistībā ar *Legrand* aktīvu vērtības samazināšanos, kuru tas uzņēmās, piekrītot šādai atlikšanai, tikai sakarā ar nelabvēlīgu cenu izmaiņas iespēju rūpniecības precēm laikposmā starp pārdošanas līguma parakstīšanu un galīgo datumu, par kuru bija vienojušās puses attiecībā uz pārdošanas līguma spēkā stāšanos.

313 Šajā sakarā ir jānorāda, ka prasības pieteikuma 29. pielikumā iesniegtajā eksperta atzinumā ir ietverta tieša atsauce uz iespējas zaudēšanu, kuru cieta *Schneider*, jo tas nevarēja izvēlēties *Legrand* pārdošanas datumu.

314 Šim kompensētajam pārdošanas cenas samazinājumam, šķiet, nav saistības ar pārdošanas līgumā paredzēto kompensāciju gadījumā, ja pārdošana nenotiek, kas atbilda tam, kas bija jāsamaksā *Schneider*, ja tas atteiktos no pārdošanas.

315 Šādos apstākļos tiesību uz aizstāvību pārkāpums, kas tika pieļauts lēmumā par nesaderību, ir uzskatāms par tādu, kas pietiekami tiešas saiknes dēļ ir saistīts ar pārdošanas līgumā paredzēto *Legrand* faktiskās pārdošanas īstenošanas termiņa atlikšanu uz 2002. gada 10. decembri, jo šī atlikšana bija vajadzīga, lai *Schneider* lietderīgi varētu

izmantot ikvienas personas tiesības saņemt tiesisku lēmumu par likumīgi paziņotas koncentrācijas saderību ar kopējo tirgu un varētu tikt uzklausīts procedūrā, kas tam sniedz vajadzīgās garantijas.

316 Līdz ar to Pirmās instances tiesas atzītais pietiekami būtiskais Kopienu tiesību pārkāpums ir uzskatāms par tādu, kas arī pietiekami tiešas cēloņsakarības dēļ ir saistīts ar zaudējumiem, kurus *Schneider* ir cietis sakarā ar *Legrand* pārdošanas cenas samazināšanu, kas bija neatņemama sastāvdaļa faktiskas pārdošanas *Wendel-KKR* atlikšanai.

317 No visa iepriekš minētā izriet, ka lēmumā par nesaderību pieļautais pietiekami būtiskais Kopienu tiesību pārkāpums ir uzskatāms par tādu, kas pietiekami ciešas cēloņsakarības dēļ ir saistīts, pirmkārt, ar uzņēmumam *Schneider* radītajiem izdevumiem saistībā ar tā dalību atkārtotā koncentrācijas kontroles administratīvajā procedūrā, kas veikta nākamajā dienā pēc spriedumu lietā *Schneider I* un lietā *Schneider II* pasludināšanas, un, otrkārt, ar *Legrand* aktīvu pārdošanas cenas samazināšanu, kas piešķirta *Wendel-KKR*, lai saņemtu pārdošanas termiņa atlikšanu.

Par diviem zaudējumu veidiem un to novērtēšanu

318 Jāatgādina, ka ar 2003. gada 11. decembra rīkojumu Pirmās instances tiesa veica procesa organizatorisko pasākumu, nosakot, ka mutvārdu paskaidrojumi ir sniedzami vienīgi par Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās principu un zaudējumu novērtēšanas metodoloģiju.

319 Attiecībā uz izdevumiem, kas bija radušies *Schneider* sakarā ar tā dalību atkārtotā koncentrācijas kontroles procedūrā, ir jāatzīmē, ka *Schneider* saistībā ar sadalīšanas administratīvo procedūru, prasībām lietās T-310/01, T-77/02 un T-77/02 R un, visbeidzot, atkārtoto koncentrācijas kontroles procedūru norādīja izdevumus, kas tam bija radušies un sniedza par tiem vispārēju novērtējumu sava prasības pieteikuma 150. punktā.

320 Lai noteiktu summu, kura Komisijai ir jāatlīdzina *Schneider* par atkārtotas kontroles procedūras izdevumiem, no visiem iepriekšējā punktā minētajiem izdevumiem ir jāatvelk visi tie izdevumi, kas radušies *Schneider* lietās T-310/01, T-77/02 un T-77/02 R, iepriekš 293. punktā minētie izdevumi un, visbeidzot, izdevumi, kuri nenoliedzami tika radīti *Schneider* saistībā ar savstarpējā atbalsta korektīvajiem pasākumiem, kurus tam katrā ziņā bija jāiesaka līdz lēmuma par nesaderību pieņemšanai, ja tas būtu bijis pieņemts, ievērojot *Schneider* tiesības uz aizstāvību.

321 Lietas dalībniekiem vai nu trīs mēnešu laikā, sākot no šī sprieduma pasludināšanas dienas, ir jāpaziņo Pirmās instances tiesai naudas summa par šo zaudējumu prasījumu, par kuru panākta kopīga vienošanās saskaņā ar iepriekšējā punktā minēto kārtību, vai šajā pašā termiņā ir jāiesniedz Pirmās instances tiesai savas prasījumu summas.

322 Zaudējumi, kurus ir radījusi *Legrand* pārdošanas cenas samazināšana, kas bija piešķirta *Wendel-KKR* saistībā ar *Legrand* faktiskās pārdošanas pircējam atlikšanu līdz 2002. gada 10. decembrim, atbilst starpībai, kas pastāv starp *Legrand* pārdošanas cenu, kuru puses šajā lietā ir minējušas līgumā, un to cenu, kuru *Schneider* būtu varējis saņemt, ja tā rīcībā pirmās koncentrācijas kontroles procedūras noslēgumā — 2001. gada 10. oktobrī — būtu bijis tiesisks lēmums par koncentrācijas saderību.

323 Līdz ar to ir jāpiesprież Komisijai atlīdzināt noteiktus un novērtējamus zaudējumus, kurus šajā sakarā ir cietis prasītājs.

324 Lai aprēķinātu zaudējumu summu, kuru ir cietis prasītājs *Legrand* pārdošanas cenas samazināšanas dēļ, kas prasītājam bija jāpiešķir *Wendel-KKR*, par to saņemot *Legrand* faktiskās pārdošanas pircējam atlikšanu līdz 2002. gada 10. decembrim, ir jāuzdod noteikt ekspertīzi saskaņā ar Reglamenta 65. panta d) apakšpunktu, 66. panta 1. punktu un 70. pantu, iepriekš uzklausot lietas dalībnieku apsvērumus un uzaicinot sniegt savus apsvērumus par eksperta izvēli.

325 Šajā sakarā ekspertam ir izsniedzama 2002. gada 26. jūlija pārdošanas līguma un 2003. gada 1. oktobra eksperta atzinuma par *Schneider* apgalvoto zaudējumu noteikšanu, kas ir ietverti attiecīgi prasības pieteikuma 8. un 29. pielikumā, apliecināta kopija.

Par to, ka Schneider veicināja savu zaudējumu rašanos

Lietas dalībnieku argumenti

326 Komisija uzskata, ka *Schneider* izvēlējās augsta riska tiesību aizsardzības līdzekli attiecībā uz koncentrāciju kontroli Kopienas līmenī, lai gan Francijas tiesībās bija iespējama apvienošanās ar *Legrand*, par kuru var paziņot Komisijai, tomēr neradot pienākumu izsludināt PAP.

327 *Schneider* atbild, ka izvēlētais līdzeklis bija vienīgais iespējamais, kas nesamazinātu ekonomiskās sekas un koncentrācijas drošību, un ka nekas nevarētu likt tam nojaust, ka Komisija izteiks principiālus iebildumus un ka tiks pārkāptas tā tiesības uz aizstāvību.

Pirmās instances tiesas vērtējums

328 Nav šaubu, ka *Schneider* iegādājās *Legrand* akcijas ar PAP palīdzību, izmantojot ar Regulas 7. panta 3. punktu paredzēto atkāpi no Regulas noteikumiem izrietošas koncentrācijas apturēšanas principam.

329 Iegūstot tādējādi *Legrand* kontroli Regulas 3. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē, pilnībā ievērojot gan Francijas, gan Kopienu konkurences tiesības, *Schneider* tik un tā neapzinājās risku, ka koncentrācijas kontrole beigsies Regulā noteiktajos termiņos ar lēmumu, ar ko atzīta tiesībām atbilstošas koncentrācijas nesaderība ar kopējo tirgu, un ar savstarpēja pienākuma uzlikšanu sadalīt jau apvienoto uzņēmumu aktīvus.

330 Taču, ņemot vērā īstenotās apvienošanās mērogu un ievērojamu ekonomiskās varas nostiprināšanos, kas bija labvēlīga vienīgi abiem galvenajiem dalībniekiem Francijas zemsprieguma elektroiekārtu sektoriālajos tirgos, *Schneider* nevarēja neņemt vērā, ka īstenotā apvienošanās varēja vismaz radīt vai nostiprināt dominējošo stāvokli ievērojamā kopējā tirgus daļā un ka šī iemesla dēļ Komisija to aizliegs, pamatojoties uz Regulas 2. panta 3. punktu.

331 Koncentrācijas dalībnieku ietekme Francijas sektoriālajos tirgos un abu partneru stāvokļa nostiprināšanās pēc apvienošanās izrietēja no 2000. gada 12. decembra formulāra *CO* projekta 7.–17. pielikuma, kas vairs nav konfidenciāli (Pirmās instances tiesas ceturtās palātas priekšsēdētāja 2006. gada 21. februāra rīkojums, kas izdots šajā lietā, Krājumā nav publicēts, 25. punkts) un kuros dalībnieki, kas paziņoja par koncentrāciju, iesniedza šādas procentos izteiktas Francijas sektoriālo tirgu daļas, kuras piederēja galvenajiem sektora uzņēmumiem 1999. gadā:

Segmenti	*Schneider*	*Cible*	*Hager*	*Siemens*	*ABB*
1. segments Vispārējās iekārtas	32	—	—	2	2
2. segments Elektrosadales iekārtas	30	7	2	0	1
3. segments Kabeļu kanāli	—	—	4	—	—
4. segments Vadības kontroles paneļi	32	15	15	0,1	1
5. segments Ultraterminālās iekārtas	9	67	3	—	—
5.A.1 segments Kontaktligzdas un svirslēdži	6	87	—	—	—
5.A.2 segments Kontroles sistēmas	—	—	—	—	—
5.A.3 segments Drošības sistēmas	—	—	—	—	—
5.A.4 segments Saziņas tīkli	—	—	—	—	—
5.B segments Instalācijas sistēmas	31	66	—	—	—
5.C segments Kabeļu montāža	—	38	10	—	—

332 No tā izriet, ka pats *Schneider* veicināja savu zaudējumu rašanos, uzņemoties reālu risku, ka tiesībām atbilstoša koncentrācija vēlāk tiks atzīta par nesaderīgu un līdz ar to ka var būt iespējams, ka iegādātie aktīvi tiks pārdoti piespiedu kārtā (šajā sakarā skat. Tiesas 1985. gada 7. novembra spriedumu lietā 145/83 *Adams*/Komisija, *Recueil*, 3539. lpp., 54. punkts).

333 Tomēr šis apgalvojums nav attiecināms uz uzņēmumam *Schneider* nodarītajiem zaudējumiem, tam piedaloties atkārtotā koncentrācijas kontroles procedūrā, jo šāda dalība nebija atkarīga no koncentrācijas īstenošanas brīža.

334 Šādos apstākļos, taisnīgi izvērtējot lietas apstākļus, prasītājs ir atbildīgs par vienu trešdaļu no atlīdzināmajiem zaudējumiem, kurus tas cieta *Wendel-KKR* piešķirtā pārdošanas cenas samazinājuma dēļ.

335 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka ir jāpiespriež Komisijai atlīdzināt, ievērojot iepriekš minētos noteikumus, pirmkārt, izdevumus, kas *Schneider* bija radušies, tam piedaloties koncentrācijas kontroles procedūrā, kas atkārtoti notika pēc spriedumu lietā *Schneider I* un lietā *Schneider II* pasludināšanas, un, otrkārt, divas trešdaļas no zaudējumiem, kurus cieta *Schneider* uzņēmumam *Wendel-KKR* piešķirtā pārdošanas cenas samazinājuma dēļ.

Par procentiem

Lietas dalībnieku argumenti

336 *Schneider* prasa, lai, ņemot vērā gada likmi 4 % apmērā, tam tiktu piešķirti kompensācijas procenti, ko radījusi piešķirtā atlīdzības summa kopš tās rašanās 2002. gada

4. decembrī — diena, kad tika pieņemts lēmums par II stadijas uzsākšanu, — līdz sprieduma šajā instancē pasludināšanai.

337 Tāpat likme 4 % apmērā ir jāpiemēro, lai aprēķinātu nokavējuma procentus, ko rada piešķirtā atlīdzības summa, sākot no gaidāmā sprieduma pasludināšanas.

338 Komisija uzskata, ka *Schneider* nav pierādījis, ka tas ir cietis no izņēmuma situācijas, kas dod tiesības uz kompensācijas procentiem. Atlīdzības summa labākajā gadījumā varētu iekļaut nokavējuma procentus, sākot no sprieduma pasludināšanas dienas.

339 Komisija turklāt vienīgi apstrīd prasītāja pieprasītās 4 % likmes pārmērību.

Pirmās instances tiesas vērtējums

340 Pirmās instances tiesa atgādina, ka, kā tas izriet no dalībvalstu tiesību sistēmām kopīgiem principiem, uz kuriem atsaucas EKL 288. panta otrā daļa, prasība noteikt procentus principā ir pieļaujama prasības par zaudējumu atlīdzību ietvaros (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Dumortier Frères* u.c./Padome, 25. punkts).

341 Tādu zaudējumu atlīdzināšanas, kurus cietusi persona prettiesiskas Kopienas iestāžu rīcības dēļ, mērķis ir, cik vien iespējams, atjaunot cietušā kapitālu.

342 Līdz ar to, ja tiek izpildīti — kā šajā lietā — Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības nosacījumi, Kopienu tiesa nevar neņemt vērā nelabvēlīgās sekas, kas ir radušās no laikposma starp zaudējumu rašanās brīdi, proti, 2002. gada 10. decembri, kad faktiski tika īstenota *Legrand* pārdošana *Wendel-KKR*, līdz atlīdzības samaksai, jo ir jāņem vērā attiecīgās naudas vērtības kritums (Tiesas 1994. gada 3. februāra spriedums lietā C-308/87 *Grifoni*/EAEK, *Recueil*, I-341. lpp., 40. punkts, un Pirmās instances tiesas 2005. gada 13. jūlija spriedums lietā T-260/97 *Camar*/Padome un Komisija, Krājums, II-2741. lpp., 138. punkts).

343 Laikposmam, kas dod tiesības uz šādu naudas vērtības pārvērtēšanu, principā ir jāsakrīt ar tāda sprieduma pasludināšanas brīdi, kas uzliek pienākumu atlīdzināt prasītāja ciesto zaudējumu (Tiesas 1992. gada 19. maija spriedums apvienotajās lietās C-104/89 un C-37/90 *Mulder* u.c./Padome un Komisija, *Recueil*, I-3061. lpp., 35. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Camar*/Padome un Komisija, 142. un 143. punkts).

344 Tomēr tiktāl, ciktāl atlīdzināmais parāds minētā sprieduma pasludināšanas dienā nav nedz noteikts attiecībā uz tā apmēru, nedz nosakāms, pamatojoties uz pierādītiem objektīviem faktiem, nokavējuma procentus nevar sākt skaitīt, sākot no šī datuma, bet tikai nokavējuma gadījumā un līdz pilnīgai samaksai, sākot no tāda sprieduma pasludināšanas dienas, ar kuru uzlikts pienākums atlīdzināt ciestos zaudējumus.

345 No tā izriet, ka prasītājam atlīdzināmā summa, sākot no 2002. gada 10. decembra, ir pārrēķināma līdz tāda sprieduma pasludināšanas dienai, ar kuru uzlikts pienākums atlīdzināt zaudējumus, pieskaitot klāt nokavējuma procentus, sākot no šīs pēdējās minētās dienas līdz pilnīgai samaksai.

346 Piemērojamā procentu likme tiek aprēķināta, pamatojoties uz Eiropas Centrālās bankas noteikto likmi galvenajām refinansēšanas operācijām, kas ir piemērojama abos attiecīgajos laikposmos, pieskaitot klāt divus punktus, ar nosacījumu, ka šī likme nepārsniedz 4 %, kurus prasītājs lūdz piešķirt savos prasījumos (iepriekš 343. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Mulder* u.c./Padome un Komisija, 35. punkts).

Par lūgumu palielināt atlīdzību, ņemot vērā valsts nodokli

Lietas dalībnieku argumenti

347 *Schneider* lūdz palielināt piešķirto atlīdzību nodokļa apmērā, kura tam būs jāsamaksā par šīs atlīdzības summu.

348 Komisija atbild — tā kā nav zināma ar nodokli apliekamā summa, nevar piešķirt atlīdzību par fiskāla rakstura izdevumiem, uz kuriem nav attiecināma zaudējumu aprēķināšanas kritēriju metodoloģija, bet gan to izvērtēšana pēc būtības.

Pirmās instances tiesas vērtējums

349 Pirmās instances tiesa uzskata, ka piešķirto atlīdzību nevar palielināt, ņemot vērā valstī uzliekamu nodokli, kuru vēlāk var atskaitīt no šīs summas.

350 Jānorāda, ka saskaņā ar *Schneider* prasības pieteikuma 29. pielikumā iesniegto eksperta atzinumu nav droši zināms, ka Pirmās instances tiesas piešķirtā atlīdzība tiks aplikta ar nodokli.

351 Katrā ziņā lūgums palielināt atlīdzību ir uzskatāms par priekšlaicīgu, tā kā nav zināms piešķirtais apmērs vai piemērojamā nodokļa likme, valsts nodokļu iestādei iekasējot nodokli.

352 Līdz ar to ir jānoraida lūgums palielināt atlīdzību, ņemot vērā valsts nodokļa summu, ar kuru varētu aplikt šādu atlīdzību.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

ar pagaidu spriedumu

nosprież:

1) **Eiropas Kopiena atlīdzina, pirmkārt, uzņēmumam *Schneider Electric SA* radītos izdevumus, lai piedalītos atkārtotā koncentrācijas kontroles procedūrā, kas uzsākta pēc Pirmās instances tiesas 2002. gada 22. oktobra sprieduma lietā T-310/01 un lietā T-77/02 *Schneider Electric*/Komisija pasludināšanas, un, otrkārt, divas trešdaļas no zaudējumiem, ko cietis *Schneider Electric* sakarā ar to, ka samazinājās *Legrand SA* pārdošanas cena, kura *Schneider Electric* bija jānosaka pircējam apmaiņā pret *Legrand* faktiskās pārdošanas atlikšanu līdz 2002. gada 10. decembrim;**

2) **pārējā daļā prasību noraidīt;**

3) **puses trīs mēnešu laikā, sākot no šī sprieduma pasludināšanas dienas, paziņos Pirmās instances tiesai naudas summu par pirmo zaudējumu prasījumu, par kuru panākta kopīga vienošanās saskaņā ar šī sprieduma 320. punktā minēto kārtību;**

4) ja šāda vienošanās netiek panākta, puses šajā pašā termiņā Pirmās instances tiesai iesniegs savas prasījumu summas;

5) noteikt ekspertīzi, lai izvērtētu *Schneider Electric* iepriekš 1. punktā minēto otro zaudējumu prasījumu;

6) uzaicināt *Schneider Electric* un Komisiju piedāvāt ekspertu vai ieteikt Pirmās instances tiesai ekspertu sarakstu, lai Pirmās instances tiesa izvēlētos vienu no tiem;

7) uzdot Pirmās instances tiesas kancelejai nosūtīt ekspertam ekspertīzes veikšanai prasības pieteikuma 8. un 29. pielikuma apliecinātas kopijas;

8) noteikt, ka ekspertam savs ziņojums būs jāsniedz termiņā, kas tiks noteikts vēlāk;

9) noteikt, ka ziņojumu lietas dalībniekiem izsniegs Pirmās instances tiesas kanceleja;

10) noteikt, ka atlīdzība tiks pārrēķināta un tai tiks pieskaitīti nokavējuma procenti saskaņā ar šī sprieduma 345. un 346. punktā noteiktajiem kritērijiem;

11) lēmumu par tiesāšanās izdevumiem atlikt.

Legal Wiszniewska-Białecka Vadapalas

Moavero Milanesi Wahl

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2007. gada 11. jūlijā.

Sekretārs Priekšsēdētājs

E. Coulon H. Legal

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas ..... II - 2253

Prāvas priekšvēsture ..... II - 2256

Process un lietas dalībnieku prasījumi ..... II - 2278

Par pieņemamību ..... II - 2280

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2280

Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 2281

Par lietas būtību ..... II - 2283

Vispārēji lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2283

Sākotnēji Pirmās instances tiesas apsvērumi ..... II - 2287

Par nelikumībām, kas ir pieļautas lēmumā par nesaderību ..... II - 2290

Par koncentrācijas ietekmes analīzē konstatētajām nepilnībām ..... II - 2290

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2290

— Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 2291

Par *Schneider* tiesību uz aizstāvību pārkāpumu ..... II - 2294

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2294

— Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 2295

Par citu Komisijas prettiesisku rīcību, kas tiek uzskatīta par tādu, kas palielināja varbūtēji ciesto zaudējumu lēmuma par nesaderību rezultātā vai kas radīja atsevišķus zaudējumus ..... II - 2299

Par lojalitātes trūkumu ..... II - 2299

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2299

— Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 2301

Par Schneider tiesību tikt uzklausītam objektīvā iestādē pārkāpumu ..... II - 2303

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2303

— Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 2304

Par Komisijas acīmredzamo principialitāti, nosakot *Schneider* un *Legrand* sadalīšanas kārtību ..... II - 2306

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2306

— Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 2308

Par koncentrācijas dalībnieku starpā radušos saspīlējumu izmantošanu ..... II - 2311

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2311

— Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 2312

Par to, ka Komisija neievēroja savu ekskluzīvo kompetenci ..... II - 2313

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2313

— Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 2313

Par sprieduma lietā *Schneider* I neizpildi labā ticībā ..... II - 2314

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2314

— Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 2315

Par tiesību uz aizstāvību pārkāpumu ..... II - 2317

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2317

— Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 2318

Par kļūdainu, negodīgu un diskriminējošu *Schneider* 2002. gada novembrī piedāvāto korektīvo pasākumu analīzi ..... II - 2319

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2319

— Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 2320

Par apgalvoto cēloņsakarību starp pietiekami būtisku Kopienu tiesību pārkāpumu lēmumā par nesaderību un šajā sakarā minētajiem zaudējumiem ..... II - 2323

Par *Schneider* īpašumā esošo *Legrand* aktīvu vērtības zudumu ..... II - 2323

Par honorāru izdevumiem, administratīvajiem un tiesāšanās izdevumiem, kas radušies *Schneider* ..... II - 2330

Par *Legrand* pārdošanas cenas samazināšanu, kas piešķirta *Wendel-KKR*, lai atļautu atlikt pārdošanas spēkā stāšanās datumu ..... II - 2334

Par diviem zaudējumu veidiem un to novērtēšanu ..... II - 2337

Par to, ka *Schneider* veicināja savu zaudējumu rašanos ..... II - 2339

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2339

Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 2340

Par procentiem ..... II - 2342

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2342

Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 2343

Par lūgumu palielināt atlīdzību, ņemot vērā valsts nodokli ..... II - 2345

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2345

Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 2346